

מלכות אלהים

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

Ν'ΑΓΙΑΣΗ

ΥΠΟ ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

προσκυνώ τη γούνα σου! Έγώ είμαι Χριστιανός!...
— Σε βλέπω! Και τί θέλεις;
— Να με βασιλιάς, για ν' απαρνηθώ την πίστη μου.
Δεν θέλω να γίνω Μουσουλμάνος!
— Μα γίνεσαι!... Μήπως ούς επιθυμείς!...
— Μα ούς παρακαλώ, παιδεύσατέ με, λίγο!
— Τρελλός θα είνε, οκέφθηκε ο Τούρκος. 'Αι- γύκι- γύκι - μπουρνατά! Τσιμπούκ - τσιμπούκ Νεκρή! - γλάνι!...
Και τον έβγαλεν έξω από το κονάκι!

— Πρέπει να τους δώσης άφοβή, του είπε και πάλιν ο Παπ - αμελέντος (Παπα - Μελέτιο τον λέγανε), έπει δέν κρεμοῦν τον κόμοιο σήμερα, σάν να είνε χειμωνιά κα σταφύλια!...

Μιά και δυό ο δόιος Γραμμένος εις τή Γάννεα, Μιά και δυό στοῦ Μπέη τὰ σαράγια.

— 'Οοκ' - έλντι Μπαρπά έφέντι! 'Οοκ' - έλντι!
— Θέλω να γείνω Μουσουλμάνος. Είδα τό φως τό άληθινόν και δέν υπάρχει άλλη θρησκεία πειό άληθινή από την 'Ισλαμική.

Δέν υπάρχει άλλη θρησκεία πειό άληθινή από την 'Ισλαμική και δέν υπάρχει άλλος προφήτης από τον Μωχάμετ αλά... Μεγάλο πανηγύρι έγινε την ημέρα εκείνη στή γάννεα κα στή τούρκα κα στή ολιτία!

Ο άγιος άνθρωπος των Χριστιανών, ο άσκητής Γραμμένος, ο τύπος και ύπογραμμός της έγκρατείας, ο έρημικός ο όμιλος με τους σούραους, ο δόιος, ο καθηγισμένος, δοιογέι την στήν των 'Οθωμανών! Όποια νίκη του 'Ισλάμ, όποια χάρη της τούς Παραδείσιους του Μωμέτ και όποιον ήδονικόν φρεσινών των γαλατοφόρων ποταμών!...

— Άλλάχ - Άλλά - Άλλά!...

Τόν πήγανε εν δόξη και πομπή εις τό σαράγι, έπαιε και προσκύνει εις τό ιδιαίτερο του Πασά τζαμί, όμολογόντες την ένα θεόν και τον μόνον του Προφήτην και του φορέσαν, για να διακρινεται, ένα σαρική πειό μεγάλο από άλλων των χοντζήων και ήμυδων, πού, καθώς ήτανε λιανός και άποστομμένος από τον άσκητισμό, τον έκαμε να φαίνεται σάν τεροστύον άσκητικό φάλλον μαντιάρι, πού περιεμεγέτο εις τους όρμους των 'Ισλαμικών.

Ο Πασάς διέταξε να του έτοιμασθώ ο πειό καλός όντας εις τό σαράγι κα έθεσε χορομικρήδες και παραμαγείους εις την διάθεσιν του.

— 'Ας αγαλλιωθών οι πιστοί, όταν εκ των άπιστων κεράσει έρχεται όμολογητής και προσκυνητής της άληθούς θρησκείας!

Και αγαλλιωθών οι πιστοί και άπελάφοντες, θα νόμιζε κανείς, τας συνεπείας των αγαλλίων σέων και ο νεοφροσυνής Γραμμένος...

Εις τους Χριστιανούς έκαμε καταπληξιν από Πάσ ο άγιος, ο πανόσιος, ο άληθινός άσκητής και μάρτυς της θρησκείας, ο Γραμμένος, άπαρνηθών την πίστη των προγόνων του! Τη Μελισσοκάστρο ήσαν κλειστό σάν έρημικόν και ο Παπ - αμελέντος, (Παπα - Μελέτιο τον λέγανε) δέν ήξερε πώς να τό εζήγησιν!

— Συνεργία πειρασμού!

— Πέρασε κάμποσος καιρός.

Μιά μέρα όλοι οι ντερβισάδες και οι χοντζάδες, είχανε συκεφί με τον Πασά. Τό θέμα ήταν: «τι νέες άγγελίες να κείλουν στους Χριστιανούς». Ο 'Αββάς - Γραμμένος - Χοντζή - Έφέντης διεφώνησε. Έπενέθη ο Πασάς, κόντη στή γούνα και εκείνον. Φανάζει ο Πασάς, φανάζει κι' ο Γραμμένος χειρονομεί ο Πασάς, χειρονομεί ο Μπαρπάς - Γραμμένος Χοντζή - Έφέντης. Θυμώνει ο Πασάς, θυμώνει και ο Γραμμένος, πετάει τό τσιμπούκι του ο Πασάς, πετάει και ο Χοντζή - Έφέντης τό χαρβούκι του.

— Φτώχ να πάρη ο διάβολος τον Μωαμέτ σου!

Μπούμ! Συνέτρισε από γένεια χοντζάδων άγχιερμένα ο μάγας ο όντας και άσφαγε από γουρλωμένα μάτια και μύση

λέπτος (Παπα - Μελέτιο τον λέγανε), πού του εξομολογήθη τον καρπό του. Να βασανισθώ! Κι' στή εσχάτως πού τό κάμνι! Και μια κα δυό στην Κόνια, σέ τό τσιμπούκι! — Άχρη και Πασά μου!

μυόνηξε από κρανυγές.

— Ντουρ μωρέ, σασκινάρε, κιοπέπ - κιοπόγλου! Γκεμπερ - μωρέ! 'Υπερί!...
Και σήπικαν να τον ξεσπίσουν, να επενέρη ο Πασάς:
— Μη τον σκοτώνετε! Δέστε τον μοναχά και χάμετέ τον, δει θα διατάξω.

Του κλείσαν μια μπάλα σιδερένια στή πόδια και τον

— Ένα απόσπασμα σιαιτού για να τον συνοδεύει.

Επείσαν όσα χωράδια να δουλεύη, ένώ ένας Γενίσαρος τον έδεχνε, κάθε στιγμή, με έναν βορβορόνα χονδρόν και σωματίνιον...

Πέρασαν άρκετές άκομα μέρες. Κι' ο Πασάς διέταξε να τον φέρουν έμπροστά του. Τρίζουν τα κόκκαλά του, από την άδυναμία του.

— Έ, έβαλες μυαλό, μωρέ;
— Έβαλα.

— Γιατί τό έκαμες αυτό, μωρέ;
— Να σου πώ, Πασά μου, την άλήθεια. Έγώ ήμουν, καθώς έξερε, Χριστιανός και τούρκοφα. Έκαμα δει μόδεσα ν' άγιάσω, μα ο Θεός δέν μ' ήθελε. Πήγα απ' έδώ, πήγ' απ' εκεί να με παιδεύουν, όλοι μ' έδιωχναν. Έκαμα κι' έγω σά φρεσινά, πώς πιστέφα σέδ Κορνάιο, για να σου δώσω, να με βασανίσης άφοβή και μήπως και άγιάσω έτσι!... 'Απ' τό Θεό τώρα ή άπιστήν μου, Πασά μου, και στή χέρια σου!...

— Αι! τό κατάλαβα έγω αυτό, του είπε ο Πασάς, μα δέν θα σου γινή ή χάρη! Για τιμωρία σου, θ - σ' άφίω να πεδώνης σάν χαμένος άνθρωπος και όποτε οι Τούρκοι να σέ θέλουν πειό, όποτε οι Χριστιανοί, όποτε ο Χριστός, όποτε ο Μωχάμετς!...

Και διέταξε να τον άφίσουνε έλεύθερο και μια συνοδεία στρατιωτών, να τον όδηγήσει εις τό χωριό του, για να μη τον κακοποιήσουν οι Τούρκοι, καθάλλα ο' ένα άλλοιο.

Στό όρειο, έκει κοντά στή Μεσογέφυρα, να μια γούνα, άπάνω εις τό κορυφάκι μουλαράκι του, ο Παπ - αμελέντος (Παπα - Μελέτιο τον λέγανε) και σταντοκοπήθηκε, βάζοντας την άποδοκικήν την συνοδεία! Φοβισμένος, — όποτε τό διάβολο να ήδη, όποτε τό σταντό σου να κινή, όταν σοναντάς άσκητή τούρκο, όποτε και τον σταντό σου να κινή, — σάν εις Τούρκους στρατιώτες και στήν μέση τον δις άπαρνηθών, θέλησε να ξεκοψή, μα ο Γραμμένος τον έφώνησε:

— Άγιε πατέρα! Άγιε πατέρα! Στάσου μια στιγμή! Τώρα σήματα θα έγω άγιάσει!...

Πορεύθη, τέκνον μου, τό Κορίον την όδδν και ο Θεός μαζί σου, του είπε διφορούμενα ο ιερέας, θέλοντας να μιν εκτεθή και να ξεφύγη!... (όποτε τον διάβολον, είπαμε, να ιδής, όποτε και τον σταντό σου να κινή).

— Όχι! Όχι! Για κόνταξε έδώ! Εδλόγησον να κινή και κανένα θάμα!...

— Έ, τώρα τί θάματα να κινής έδώ στήν έρημιά!...
— Μα! Στάσου να δοκιμάσουμε λιγάκι! Μιά πού έτυχες και στή μορσά!...

Οι στρατιώται έσταθήσαν, περιεργοί κι' αυτοί να ιδούν.
— Δέν είνε τόπος έδώ για θάματα, εύλογημένε μου!
— Τα θάματα γίνονται, πάτερ, παγτός! για στάσου να ιδούμε!

Και έστράφη γύρω του, να ιδή, πού να θάματουρήσιν.
— Νά, του είπε ο επί κεφαλής του άποστόματος τσαούσης, σάν μορής, κάμε εκείνα τα παλούκια, πού είνε στή φράχην από δώ, να γίνουνε... πουλιά και να πετάξουν.

Ο Γραμμένος γύρισε και πρόσταξε, να τα παλούκια έμειναν άκίνητα, καλούπαμένα κάτω στή γη, παλούκια σωστά, κομρά, άνασθητα και έυλασμένα...

Πρέπει να προστάξω τής, είπε ο Γραμμένος.
Κ' επανέλαβε και δεχτήρη φορά, χωρίς ότε να σαλέψουν τα παλούκια.

Στήν ερήν όμως, τα παλούκια πέταξαν!... Πέταξαν εις... την πλάτη του, μεταβληθέντα, από τους σκαριώτες εις μαγγούρες!...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΡΟΪ

— Αστράν' ο ήλιος κι' η Αττή,
Μάγισσα πού μαγείει,
Ρίχνει τὰ μάγια της στή γη
Κ' η πλάση ζωντανεύει.

Στή θαλασόδαση άμμουδιά,
Σέ φύκια άφρολουμένα,
Παίζουν δόγμυρα παιδιά
Με κίματα όρμαμένα.

— Αδούρητο στοιχείο φρούς,
Σφυρίζει τό μελέμι,
Κ' η θάλασσα απ' όρηγ λυσού,
Κι' από λαχάρα τρέμει.

Και μια γολέττα, π' άλαφρό
Το πάτημά της έχει,
Σκορπύ απ' την πλώση της άφρό
Κι' άπο λαχάρα τρέμει.

ΜΕΣΗΜΕΡΙ

Τού μεσημεριού η άγνάδα
Κι' ο θερμός της άντηλιάς,
Ρίχνουν σκέπη στή λαμπράδα
Τής ζεστής άκρογαλιάς.

Στό μυστήριο άδελφωμένα
Βουνά, πέλαγα, όρηναί,
Σμίγουν, κάνουν κόμον ένα
Και μια πλάση γαλήνη.

Κ' η άγνάδα στή θαμνώνεται,
Και τό μύτι δε χωρίζει,
Πού η θάλασσα τελευτώνει,
Πού η θάλασσα άρχίζει.

Κι' άν περνώ βασκόλια πέλα
Και η θάλασσα λενκαίνει,
Φαίνεται σάν περσιότερα
Στά όφάνα πλαναμέν!

ΒΡΑΔΥ

Φορώντας βασιλιά στεφάνι
Πού πού ο ήλιος και σήνστη,
Ροδοσταμένο κάμνι κάνει
Τη θάλασσα την πλουμιστή.

Απ' τό μυρικόμοιο άέρα,
Πού τό βασιλεία γενή,
Σβήνουν όι στερές άντικον πέλα
Και τὰ νηαί τὰ μακρινά.

Και μέσ' ότις στερές όι ψαράδες
Σέροντας έσπερη φορά
Τὰ δίχτυα τους-α θεριστάδες
Ρόδα θερίζουν στή νερά.

Κι' ο Άθως πού μονάχος μένει
Σάν άερόχτιστο βουνό,
Μουάει χαμάνια κορμασμένη
Από ροδόχρυσον σφράν.

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

Σέ στερών απ' άμμουδιά και φύκια,
Μακρινά από την άνεροαλή,
Αποσταμένα τὰ καίκια
Έξω κοιμούνται σ' άκρογαλιά.

Η θάλασσα θαμν, σά όφον,
Τη φώς των άστρων καθορτίζει
Και στήν άνταλώς την άσση
Ματώνεται και κοκκινίζει.

Κι' ο φάρος στή νηοέκει κάτον,
Σά γεροδούλος πού νηοτάζει,
Πότε σφαίρα τό βλεφάρ του,
Πότε τάνοιγε και κοιτάζει.

Κι' απ' τη νηοτή τη ματωμένη,
Σάν από χροιά μακελάνη,
Η άλλή-άδύσσεια κορμαίνει
Να ψη σφαγμένο τό φρεσινά.

(Τραγούδια της Άκρογαλιάς)

Γεώρ. Δροσίνης

ΥΠΝΟΣ

Και πειό πίνος απ' τό ροδόχρυσον
Και πειό έλαφός απ' τό άνέμο,
Εοχέ' ο ύπνος στή πατάχην σου,
Ο τόν όνειρον θανάτουν!

Ένα ροδόχρυσον χαμώελο
Γύμνα την όπν σου φωνάει,
Την όπν σου πού άναστασέναι,
Βλέπ' η νηοή σου με καμάνη

Και πούρουν τάκλειστό σου βλεφάρ
Πλήρη χροοδόχρυσον άκτίων,
Και βγαίνεσά-άσση απ' τάκλεισ σου
Αναπνοή σόων και κόνιων.

Την όπν σου πού άναστασέναι,
Τον άκτίων κομμό τή νηοή,
Και λέει: Μελή της έληρωμένης
Τού Παραδείσιου μιν τὰ καίκια.

Και στήν άπύστατη άγαλλίασι,
Πού δόγμυρα σου φρεσινάζει,
Απ' τό φρεσινά της θα με πάλι...
— Πάωλης Πολέμης

Και λέει: Μελή της έληρωμένης
Τού Παραδείσιου μιν τὰ καίκια.
— Πάωλης Πολέμης

ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ

Κάθε φορά στήν όφον πού βλέπω τή νηοή
Θυμώμαι μια χοντή βοσά πού κάθονταν στή
Σ' όπν σου πού φως δόγμυρα έκείνη
Κι' όπν σου πού όμορφη της.

Τώρα, σελήνη, άστρον, και σ' όι ξεμυτίζεις,
Εν κορμίσ σου άδύσσει κι' έλπίστην έλπίσιν σου;
— Η θέλεις τή βλακεία σου σ' όπν σου πού χαρίζεις
Κ' όπν σου πού άσχημη σου.

(Γέλοιος)

Δημ. Κόνκης

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ARTHUR DOURLAND

ΟΙ ΔΥΟ ΣΑΛΠΙΓΚΤΑΙ

... Αποθέσανε τόν πληγωμένο στο κρεβάτι με τα μπλέ τσόχια παρατετάσματα, έπειτα γυρίζοντας στο γέρο, που μηχανικώς κρατούσε πάντα στο στόμα του την πίπα του :

— Έκεί ! είπαν, δεν θα σάς δώση μεγάλο βάρος, το φτωχό παιδί, σε λίγο μας αφήνει χρόνους. Άλλω ήταν γενναίο, καλλίτερα θάνατο να πεθάνη εδώ, παρά μέσ' στον κάμπο.

Ο γέρος κούνησε το κεφάλι.

— Μήπως έχεις κανένα γιού στο στρατό μπάρμπα ; τόν ρώτησαν.

— Όχι, αλλά υπηρέτησα εγώ ο ίδιος. Πρώην σαλπικτής στο 3ο των Ζουαβών, σύντροφος.

— Σάν κι αυτόν τότε; και τι παλληκάρι το καυμένο !... Έσήμενε την τελευταία έφοδο...

— Και τι έφοδο ! είχε πέσει και βαρούσε ακόμη τη σάλπιγγα, σκυλλασμένος, ενώ οι άλλοι πηδούσαν σαν διαβόλοι...

— Ήταν γενναίος, επανέλαβεν αλλά ο παλμός σαλπικτής μείνεται όπως ήσυχος, θα βοηθού τον θάνατο ενός γενναίου, κι αν επανέλθι στις αισθήσεις του, θάχρη ένα φίλος για να του πάρη τις τελευταίες του βελήσεις...

— Εύχαριστούμε, σύντροφε.

Απομακρύνθηκαν για να γυρίσουν στον καταυλισμό, περνώντας μέσ' απ' το χωριό πουταν κυριολεκτικώς φραγμένος από σκοτωμένους και ψυχραγαγούντας.

Ο γέρος απόμεινε μόνος, ακίνητος στη γωνία του τζακιού, δνειροπολών...

Τι ;

Τόν κινού της νιότης του που όταν, βάραινε έφοδο, πηδούσε με το σύνταγμα του τις απόκρημνες πλαγιές των βουνών της Καρυλίας ή ξεκαρφάλωνε στα προχώματα κατά την τρομερή επίθεση της Κωνσταντινής.

— Ω ! τις ώραιες εκείνες ημέρες της δόξας και του μεθυσμού που οι καθάρειες νότες των γαλλικών σαλπγγων έστρεφαν σ' άτακτο φρυγύ 'Αραβας, Ρώσους, Αυστριακούς; Κινέζους !

Τώρα, αυτός ήταν πειά αδύναμος κι' άσθενικός... Τώρα έβλεπε τους Γάλλους να οπισθοχωρούν μπρος στις προσωπικές μάζες...

— Ήταν θλιμμένος, ολομόναχος.

Κι' άκουγε στο βάθος της μνήμης του, τ' αλλοτινά χαρούμενα σαλπίσματα... κι' ένα άλλο άδηλο σάλπισμα..., αδύνατο, διαστατικό... ενός μαθητού με μελαγχρονιά μύγουλα που τ' άφουσκωνε μ' όλες του τις δυνάμεις, φουσκώντας μέσα στην πατρική τρομπέτα.

Ο Φραγκίσκος Λορραίν, γυρνώντας απ' την Αφρική, είχε φέρει μαζί του, έκτος από μια σφαίρα στο γόνατο που τον έκανε να σέρνη τη γάμπα του κι' απ' το στρατιωτικό μετάλλιο που κομπούσε στο στήθος του, ένα άγραφο κι' όποιο είχαν αποκτήσει από μια Μαυριτανή. Την είχε παντρεφίη κι' κάτω και τούδε πεθάνει προτού να έγκαταλείνη το γενέθλιό της έδαφος.

Έτσι λοιπόν, ο Λορραίν αναγκαστικώς, είχε γίνη πατέρας και μητέρα συγχρόνως για τόν Πετράκη του, που τόν ελάτρευε, υποχρησιμοποιώντας όμως πάντα την πατρική του στοργή «ασυμβίβαστη, όπως έλεγε, προς την παιδεία» υπό εξωτερικό σκληρό κι' ασύστηρο.

Το παιδί μεγάλωνε, είχε τα χαρακτηριστικά του πατέρα του μαζί με την μπρούτζινη επιδερμίδα και τα σγουρά μαλλιά της μητέρας του, ήταν τολμηρό, έξυπνο και καλό.

— Είπε ένας λαμπρός μπερμπαντάκος, και θα γίνη ένας λαμπρός στρατιώτης ! έλεγε υπερέχονα ο παλμός σαλπικτής.

Δυστυχώς ο «μυρμιδονικός» όπως ονόμασαν στο χωριό το γιού του, είχε κληρονομήσει απ' τους προπάτορες της μητέρας του αναμφιβολώς, ληστορικά ένστικτα, τα όποια εξαργύωναν την άκαμπτη τιμότητα του Λορραίν.

Τού κάκου είχε πολλαπλασιάσει τις επιπλήξεις του. Ακατάπαυστα το χαμίνι πανόταν επ' αυτοφώρην να κλέβη φρούτα απ' τους ξένους κήπους.

Μιά μέρα, πράγμα χειρότερο, αποδείχτηκε ένοχος μεγάλης κλοπής.

Τούτη τη φορά, ο γέρος δεν είχε τίποτα παρά ξεκαρφίτωσε το παράσημο απ' το στήθος του και το κοίταξε σ' ένα καφί. 'Υστερα, μ' όλα τα θετικά παρακάλια του γιού του, τόν έδιωξε απ' το σπίτι του, διακηρύσσοντας ότι δεν μπορούσε νάναι πατέρας ενός κλέφτη.

Ο Πέτρος είχε φύγει και δεν είχε πιά δώσει σημαία ζωής. Είχε πεθάνει ! Τό άγνοούσαν. Μά ποτέ πιά ο παλμός στρατιώτης δεν είχε προφέρει τόνομα του, κι' αυτή την ώρα που τόσοι πατεράδες έτρεμαν για τα παιδιά τους, αυτός δεν είχε την θλιβερή γλυκύτητα να φοβάται για το δικό του.

Τα τσόχια παρατετάσματα είχαν τρεμουλιάσει, ο πληγωμένος κουνιότανε μ' ένα αδύνατο βογγητό.

Ανάβοντας ένα σπαρμασέτο που κάπνιζε, ο μπάρμπα Λορραίν

μπήκε μέσ' στη σκοτεινή κρεββατοκμαρούλα.

Μήπως θέλεις τίποτα, γενναίε μου ; έχω

Δεν άποτελείωσε.

Γαλβανισθείς απ' αυτή τη φωνή, ο π... σαλπιγγιστής είχεν άνασταθεί στους άγώνες και σ' αυτό το δ... άσφοδισμένο σ... σπο, που τόν περιβάλλανε καταμα... οι επιδερμίδες, ο παλμός άναγνώρισε τόν γιού του.

— Πέτρο !... Πέτρο !... έτραύλισε, πνιγμένος.

Τό σπαρμασέτο έτρεχε πάνω στα δάκτυλά του, σέ πόρτες σ... γόνες, χωρίς να τόν αισθάνεται !...

— Έμεινε εκεί... ακίνητος... βλοσυρός... κυττάζοντας με μ... θολό, άποχανονμένο αυτό τόν παιδί, που τόσο τόν είχε αγαπήσει, που τόσο είχε κλάψει, μουσικά...

Κι' ο πληγωμένος έπίσης τόν είχεν άναγνωρίσει.

— Συγγνώμη, πατέρα !... συγγνώμη !... έγγραψε ένάντιον τ... χέρια του.

Ο γέρος, με τόν λάρυγγα σφιγγόμενο, δεν άποκρίθηκε...

— Συγχωρήστε με, σ... ζετειώ, επανέλαβε ο δυστυχισμένος Πατέρας, έχρησα κακά, αλλά πεθάνω τίμια...

Ο γέρος σιωπούσε πάντα.

Ο άλλος ξανάπεσε, καταβεβλημένος, στο προσέφαλο του.

— Άλλά τότε, αισθάνθηκε κάτι τι τόν ύγρο να πέφτει σταγόνα σταγόνα πάνω στο πρόσωπό του.

Ο πατέρας έκλαιγε κι' αυτά τα εδωγμένα δάκρυα έξέριχναν τόν μισμένο αυτό μέτωπο σαν δεύτερο βράχισμα.

— Έπειτα παίρνοντας τόν μετάλλιο της Λεγεώνας της Τιμής, π... κρεμασμένο τόσα χρόνια στα πόδια του Έσταυρωμένου, ο άλλος χ... τόν τοποθέτησε πάνω στο στήθος του παιδιού του.

— Ένα είδος έσπασσας εφώτισε τα όψη χαλαρηστικά τόν τοιμοθάνατο. Έφρε με τρεμμένο χέρι τόν ένδοξο παράσημο στη χείλη του υψιφύζοντας :

— Εύχαριστώ !...

Ξεφύγησε.

— Λογία, γάνε προσκλητήριο.

— Ή ημέρα προχωρούσε και τόν άποθεω...

σμένο σύνταγμα παρτάσασε με τούς σ... στην πλάτη.

— Παφόν.

— Μοχαμέτ Αλή Λορραίν ;

— Παφόν ! άποκρίθηκε μιά φωνή άφ... νοική.

— Όλονών τα βλέματα στρίφονται προς τόν σαλπικτή.

Ο γέρος, πελιδνός, αλλά με τα μάτια έφ... γνημένους με τη στολή του γιού του, β... απ' τούς στήχους.

— Όνομάζομαι Λορραίν, παλμός σαλπ... κτής στο 3ο των Ζουαβών, άπαιχαστώ... γιού μου που άσπότηζε πολεμάντας έν...

τίον του έχθρου.

Σιωπηλά ο λοχαγός άποκαλύπτεται μπροστά στον άπόχημα κι' κατάλογος εξακολουθεί.

— Έμπρός !

Ο έχθρος έπανήλθε, περισιγγώντας τόν μικρό στρατόμα.

— Έμπρός !

— Ή σάλπιγγα σημαίνει έφοδο...

— Ένα φριχάσμα περνά μέσ' στην ψυχή των στρατιωτών, σ... άγριο τόνο της, τόν σπαρματικό.

Είπε κάτι τι τόν τρομακτικό, τόν άπελπισμένο, είχε ή γραφή τ... όργης, τόν μίσους, της έκδικήσεως, τόν πατρός και τόν Γάλλο.

Κι' οι Ζουάβοι πηδούν παράφοροι, μισομεθυμένοι, άγρια...

Κι' ο γέρος έλίσσε τρέχει σαν κι' αυτούς, δεν σέρνει πιά τ... πόδι του. Έμπρός ! Με την σάλπιγγα στα χείλη, σημαίνει χ... να σταματά καθόλου...

Τό αίμα του βγαίνει απ' τόν στόμα, τα μάτια του θολώνουν, η μελίγγια του χτυπούν...

Προχωρεί, προχωρεί, σαλπίζοντας πάντοτε ματιωδώς.

Μιά σφαίρα τόν συντρίβει τόν δεξιό μηρό του και παίρνει τ... σάλπιγγα με τ' άριστερό. Μιά άλλη τόν τραβάει πέρα ως πέρα τ... γάμπα, κι' όμως εξακολουθεί να τρέχει. — Έπ' τέλους μιά π... ταία σφαίρα τόν χτυπάει κατάκαρδα και πέφτει στην ίδια θέα στην όποια έπεσε και τόν παιδί του λίγες ώρες προηγουμένως...

Μετάφρ. Τ. Βάκου

Τό «Μπουκέτο» εύρίσκεται στην εύχάριστο θέσι να σάς άναγνώ... ότι άπέκτησεν ήδη, και την Αύτοβιογραφίαν τού άλημονήστου δε... ατοικού συγγραφέως, ποιητού, σατυρικού, μυθιστοριογράφου Μ... ΛΥΒΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ή όποια έγγραφη ήπ' τόν... λυκαύστου λογοτέχνην όλίγον καιρόν πρό τού θανάτου του... την όποιαν θ' άρχιση να δημοσιεύη προσεχώς.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΑΝΤΙΤΙΣΗΛΟΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΠΡΟΒΕΝ

Πάβλος Ντιρόξ, σιγγραφείς με ταλάντο, έφην' απ' τόν πρώτο μύγα τόν πόλεμον για τ' αίσια. Ή γυναίκα του άμα έμεινε μόνη άναγκάστηκε, μη έχουσα άλλους πόρους, να σιγγραφί για να ζή.

Είπε άποφένια. Ή Άλβέρτη γράφει πάνω σ' ένα τραπέζι γεμάτο χαρτιά, και δεν άντιλαμβάνεται ότι ή πόρτα άνοιχτή και κάποιος μπήκε. Έξαφνα γυρίζει και βλέπει τόν άνδρα της. Σπινάται και πέφτει στην άγκαλιά του.

— Εσύ ! εσύ ! μ' είν' άπίστευτο...

ΠΑΥΛΟΣ. — Άμ' εγώ πώς να πιστέψω ότι αυτή τη στιγμή κ... τώ στην άγκαλιά μου, την γυναίκα μου, την Άλβέρτη μου...

— Μά για να σε δω... Εσύ, κοντά μου ; Ζωντανός !...

ΠΑΥΛΟΣ. — Δεν έλπιζες λοιπόν να με ξαναδής ;

— Άπάντοτε ήμουν βεβαία, ότι θα ξανακοχούσιν.

— Σ' περιμένα μέσα με την ήμερα. Κι' εσύ, άμφιβαλές καθόλου γι' αυτή την επιστροφή ;

ΠΑΥΛΟΣ. — Όχι. Κι' όμως υπάρχουν στιγμές που για να έχει κανείς αυτή τη βεβαιότητα πρέπει να πιστέψει λίγο στα θαύματα. (Κατακτά γέγος του). Τι όμορφα που είν' εδώ ! (Σαν να θυμάται κάτι).

— Άλήθεια όμως πόσο θά δυσκολευτήκες οικονομικώς αυτό τόν διάστημα !...

— Μά ! μού είχες άφήσει άρκετά χρήματα.

ΠΑΥΛΟΣ. — Πάρα πολύ λίγα ! και καθώς δεν μπορούσα να δου... λειώ κεί κάτω...

— Πραγματικά, τ' άσχημα που θά πέρασες και συ στο μέτωπο...

ΠΑΥΛΟΣ. — Εγώ καλά τ' ατάφερα με τόν μισθό μου. Έσώ όμως... Ναι ξέρω, ή οικονομία, οι συγγενείς σου θά σε βοηθήσαν...

— Άλλά μαντεύω, ότι και κάτι άλλο είνε στη μέση... Έχει στο τραπέζι τ' είν' όλ' αυτά τα βιβλία και τα χαρτιά ; Έγραφε όταν μπή...

ΠΑΥΛΟΣ. — Ναι, (στεροχωρημένη).

— Ναι, (άντιγραφα...)

ΠΑΥΛΟΣ. — Αυτό είνε ! Άντιγράφεις.

Φυσή μου Άλβέρτη ! Είμαι περίεργος να δω.

— Άφρησέ τα !... Δεν είν' ένδιαφέρον... σε παρακαλώ...

ΠΑΥΛΟΣ. — Δεν καταλαβαίνω ! γιατί να μού τ' αφέρεις ; (Μιμωδώς) 'Υποθέτω ότι δεν έγραφε στον έραστή σου.

— Άλβέρτη, (μ' ένα ειλικρινές γέλιο). —

— Ά ! δάτα τ' άθεο, όχι !

ΠΑΥΛΟΣ. — Λοιπόν, δείξε μου τ' αχα...

ΠΑΥΛΟΣ. — (τοαρώοντας τον κορτί της).

— Άκου, έχω πολλά να σού πώ, μη φοβίσαι. Θυμίσαι μιά φορά, στην άρχή τού πόλεμου, που μού έστειλεις μερικάς έντυπω...

— Ά ! τ' άμμή ;

ΠΑΥΛΟΣ. — Τό θυμάμαι. Σού είχα γρά...

— Επρότεινε στο φίλο μας τόν Νομ...

— Άν είν' έκει, να κάνει απ' αυτά ένα άρθρο...

ΠΑΥΛΟΣ. — Άκρίβως. Ο Νομτρεν όμως δεν ήταν έδω. Τότε λοιπόν επεχείρησα μόνη να... (Κίνημα τού Πάβλου). Μη θυμώνεις.

ΠΑΥΛΟΣ. (λίγο ηυχαρισμένος). — Μά δεν θυμώνω. Άλλωξ έξε...

— Άγνοο'σα ότι ήσουν και συγγραφέας.

ΠΑΥΛΟΣ. — Ξέρω ότι αυτό δεν μπορεί να τόν κάνει ο καθέ...

— Άν όν χρειάζεται, έκτος απ' τη φυσική κλίση, και πολυ έργα...

— Τό ταλέντο, άσφαλώς, μού λείπει μπορούσα όμως να δοκιμα...

— Σο μόνο με την έργασία. Πραγματι, τόν έπεχειρήσα, χωρίς να υπο...

— Πιστώθης τίποτα, μόνο και μόνο για να γίνω άνταξία σου. Λοιπόν...

— Επ' τ' άσας τών σημειώσεών σου, να κάνω κάτι, που να μπορούσε να δημοσιευθή.

ΠΑΥΛΟΣ. (άηφουσα). — Και τόν δημοσιεύσεις ;

— Άλβέρτη. — Ναι, στην 'Εφημερίδα', όπως συνήθως.

ΠΑΥΛΟΣ. (σχεδόν άπότομα). — 'Υπογράφοντας τόν με τ' όνομά μου ;

— Άλβέρτη. — Ά ! όχι βέβαια, ν' άπέδιδα σε σένα τέτοια μικρο...

— Πάρα ; ποτέ ! Τ' άπέγραφα : Άλβέρτη Ντιρόξ.

ΠΑΥΛΟΣ. — Άσφαλώς θά πούνε ότι μεταχειριστήκα τόν όνομά σου για να...

— μέγιστά μου έργα. Τέλος πάντων, μιά που έγινε, πει...

— Μά ! ο Ζιβερντόν τ' ά δημοσιεύσεις ;

— Άλβέρτη, (δελιά). — Ναι, με μεγάλη εύχαρίστηση. 'Ισως κι' από εύγένεια ! Γνώριζε την κατάστασί μας. Βγήκε, φαίνεται, αυτό τόν μέσο καλό για να με βοηθή.

ΠΑΥΛΟΣ. — Και τί σού έδινε ;

— Άλβέρτη, (κόκκινη). — Μά τ' άδια που έδινε και...

ΠΑΥΛΟΣ. (άπότομα). — Και σε μένα ; Τά συγχαρητήριά μου !

— Άλβέρτη. — Ο Ζιβερντόν είνε ένας θαυμάσιος άνθρωπος...

πολύ γενναίος ;

ΠΑΥΛΟΣ. (ηυχάζα). — Ω ! για να σού δώση τόσα, σημαίνει ότι άντιγράφεις καλά τ' αράμματα μου. Κ' εξακολουθήσεις ;

ΑΛΒΕΡΤΗ. — Ναι ! Ή έντυπώσεις τών έντολών σου ήσαν υπέροχα θέματα. Δεν χρειάζο...

— Άλλωστε μόνο έτσι μπορούσα να ζώ χωρίς να σε επιβαρύνω.

ΠΑΥΛΟΣ. — Άγαπητή μου φίλη, σε συ...

— Άλβέρτη, (άποφένια). — Άλλοίμονο ! με συ...

— χαίρεις, όνομάζοντάς με άγαπητή φίλη ! Άσφα...

— λώς θά μού έχες θυμώσει για...

ΠΑΥΛΟΣ. — Σού έχω θυμώσει ; Μήπως νομίζεις ότι σε ζήλευω ;

ΑΛΒΕΡΤΗ. — Ω ! Πάβλε, σε παρακαλώ μη λές τέτοια λόγια.

— Άν μ' αυτό που έκανα σε δυσάρεστησα, σού ζητώ συγγνώμη.

ΠΑΥΛΟΣ. (στεροχωρημένος). — Μά δεν μού έκανες τίποτα, για να σε συγχωρήσω. (Έπειτ' άπ' όληγον στιγμών σιωπής). Άν θέλεις, δείξε μου τί έγραφε.

(Ο Πάβλος διαβάζει τόν μισοτελειωμένο άρθρο. 'Υποκοίνεται ότι δεν είνε διόλου καλό. Μά ηενικότης, λίγο έθδικη για την γυναίκα του, τόν καταλαβαίνει. Έξαφνα τόν κοιτούν τόν τηλεφώνου χτυπά. Επ' ό Ζιβερντόν, ό όποιος, απ' τ' α γραφεία της 'Εφημερίδας', ζητεί την Άλβέρτη.

Ο Πάβλος πέρνει άπότομα τόν άλλο άκουστικό κι' άκουει).

ΖΙΒΕΡΝΤΩ. — Λοιπόν, κυρία, θά μού στείλετε τόν άρθρο σή...

— μέρα ;

ΑΛΒΕΡΤΗ. — Ά ! θ' άργήσω πολύ να τόν τελειώσω... Βάλε...

— έ' άλλο... Αυτό που γράφω δεν είνε τόσο ένδιαφέρον.

ΖΙΒΕΡΝΤΩ. — Πώς ; Μά έχετε μιά ά...

— φάνταστη επιτυχία... όλος ο κόσμος με ρω...

— τάζει για την Άλβέρτη Ντιρόξ.

ΑΛΒΕΡΤΗ. — Ξέρετε !... θέλω να περι...

— ποιήθω τόν άνδρα μου, που μόλις γύρισε...

ΖΙΒΕΡΝΤΩ. — Άλήθεια ; Είν' έκει !...

— θά με υπερέβαινε αν έχοχταν να τόν ιδώ.

— Στείλτέ τόν μου... Θά μού διηγήθ' νέα τού μετώπου... ΄έτσι δεν θά σάς έμποδίσω να έργασθ'.

(Ή Άλβέρτη κι' ο Πάβλος μένουν σιωπη...

— λωί, ό ένας άπέναντι στον άλλον).

ΠΑΥΛΟΣ. (ηυχάζα). — Έχει δίκιο ; Δεν...

— πρέπει να σε έμποδίσω να έργασθ'.

ΑΛΒΕΡΤΗ. — Πάβλε !... (Τρέχοντας προς...

— του). Δεν θέλω παρά έσένα, έσένα την εύ...

— χία μου !...

ΠΑΥΛΟΣ. — Όχι, όχι, όλος ο κόσμος...

— ρωτάει για την Άλβέρτη Ντιρόξ ! Εγώ μπο...

— ρώ να γυρίσω πίσω στα χαράζωματα !...

— Δεν είμαι άξιος για τίποτα ! ούτε για να σε...

— ζήσω ακόμη !...

ΑΛΒΕΡΤΗ, (άπελπισμένη). — Θέλεις να...

— με σπώσης ; (Ο Πάβλος στέκεται και την...

— χυττά, στην άρχή μ' άδιαφορία, έπειτα με τ... φροσύνη).

— Ναι ! κυττάξέ με, είμ' ή γυναίκα σου κι' όλη ή αντίληψή σου...

ΠΑΥΛΟΣ. (κρίσιμος, τόν έαυτό του). — Τι...

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΖ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— “Ορθιος... τὸν δίατρε οὐ Στέφανος κρατώντας τὸ σχοινί. Μισοπνιγμένος ὁ δὸν Διάξ βιάστηκε νὰ ἀκούσῃ. Ὁ Στραβοχέρης ἀρχὶς ν’ ἀνεβαίνει τὴ σκάλα, ἐνῷ ἔλεγε στὸ θῆμα τοῦ :

— “Ἐμπρός, ἀνδρείε μου, ἔμπρός ! Δὲν θὰ παίξουμε, ἔμ... Δὲν πρόφτασε ν’ ἀποτελειώσει τὴ φράση του. Ὁ Διάξ, ποὺ δὲν εἶχε ἀφήσει τὸ μαχαίρι του, τὸ σήκωσε δύο φορές. Τὴ μιά γιὰ νὰ κόψει τὸ σχοινί καὶ τὴν ἄλλη γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸ δῆμά του. Ἐπει-
τα, σαλεύοντας τὸ αἰματοβαμμένο, ὄρμησε οὐρλιάζοντας, τρομερός, χτυπώντας δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

Τὸ πλήθος παραμέρισε μπρός του, σὰ νὰ βλεπε μιά τίγρη ποὺ εἶχε συντρίψει τὰ δεσμά της. Ἀλλά, μόλις πέρασε ἡ πρώτη ἐκπλη-
ξη, ὄρμησε πίσω του καὶ πάλιν.

Καὶ εἶταν ἀδύνατο, ὁ δὸν Διάξ ἐξαντλημένος, ἐξασθενημένος, ἐνῷ τὸ αἷμα του ἔτρεχε ἀπὸ δέκα πληγές, νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τοὺς δυνάστες του. Αὐτὸ τὸ καταλάβαινε καὶ αὐτός. Ἡ καρδιά του πη-
γαίνει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ στήθος του, ἕνας σιδερένιος κύκλος ἐσφίγγε τὸ μὲτωπό του, ἡ πνοὴ του κοβότανε καὶ μετρώοντας τὸ σύντομο δι-
άστημα, ποὺ τὸν χωρίζει ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του, ἔλεγε μὲ μανία :

— Νὰ πεθάνω !... νὰ πεθάνω ἀπὸ τώρα, ἐνῷ κρατοῦσα τὴν ἐκ-
δίχη μου ! ἐνῷ τὴν ἀγγίζω μὲ τὰ δάχτυλά μου !... Πῶς τὸ ἀνέ-
χεσαι, Θεέ μου !...

Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς τολμοῦσε νὰ ἐπικαλεῖται τὸ Θεό, σὰ συνέ-
νοχο τοῦ μίσους του !...

Ἐπὶ τὴν ἐκδίχη αὐτὴν ὁ δὸν Φασελερὸν στὴν Τουρραίνη, ἐνῷ ὁρατο οἰκοδόμημα ποὺ ἡ θεὰ του κατέθελε τὴν ὄραση. Πε-
ρισσότερη ὅμως ἐντύπωση ἀπὸ τὸ οἰκοδόμημα ἔκανε ἡ ταμπέλλα ποὺ εἶταν ἀνορτημένη πᾶν ἄπ’ τὴν πόρτα του. Παρίστανε ἕνα
φανταστικό ζῶο, ἕνα τέρας, μὲ ράμφος, φτερά καὶ κέρατα. Κανεὶς
δὲ μπορούσε νὰ φαντασθῇ σὲ ποιά κατηγορία τοῦ ζῴου βασιλείου
ἀνῆκε αὐτὸ τὸ τέρας.

Ἡ κατόπιν ὁμοῦ αὐτοῦ ἐπιγραφὴ ἔλεγε ὅτι τὸ ζῶον εἶταν γρήφ
καὶ τὸ οἰκοδόμημα ζυθοπωλείου τοῦ Νικολάου Πλου-
σέτ, τὸ ζυθοπωλείον τοῦ Γουλιέλμου.

Ἡ μύρα τοῦ Πλουσέτ εἶχε μεγάλη φήμη στὴν
Τουρραίνη καὶ ὁ καταστηματοῦχος εἶταν δημοτικώτα-
τος. Νέος, ζωηρός καὶ εὐγενής. Προσέθετε σ’ αὐτὰ
χορὴν καρδιά, ἀσφαλὲν χέρι, γροθιὲς σιδερένιες
καὶ... κοίτατε !

Καὶ ὅμως τὴν Κυριακὴν ἐκεῖνὴν δὲ θὰ εὗρισκε κα-
νεὶς σὲ ὅλη τὴν ἐκτασὴν τὸν Κάτω Χωρὸν ἀνθρώπο
ποὺ ταραγμένο, πῶς συνηντημένο τὸν Πλουσέτ.

Μόλις γύρισε ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν φαινόταν πῶς πα-
τούσε ἀπάνω σὲ ἀναμμένα κάρβουνα. Πηγαίνοντο
τὸν ἀνήμπορο, ἐσχίβε νευρικός καὶ ἐφώναζε διαρκῶς
στὴ γυναικαὶ ὑπερέτριά του καὶ στὸ μικρὸ μαθητευόμενο :

— Γρήγορα !... Διονύση, Μαρία, κουνήθητε νὰ πάω ὁ Διάβο-
λος !... Εἶν’ ὅλα ἐν τάξει ;; Προσέξτε στὸ φαί... Δέστε τὰ μαχαίρι-
πριουνα !... Διατηρήστε τὸ κρασί δροσερό !... Βάλτε τὰ φρούτα
στὸν ἱσιό... Κουνήθητε !...

Τὴν ἔμελλε τάχα νὰ συμβῇ σ’ ἐκεῖνο τὸ ζυθοπωλείο.
Ἀπολύστατα, ὁ Πλουσέτ γύρταζε τὰ γενέθλιά του. Ἐκείνη
τὰ εἰκοσιδύο χρόνια.

Ἐνας χτύπος ἔσφαινε ἀκούστηκε στὴν πόρτα. Ὁ ὑπὸ τῆς ἐσπευ-
σε ν’ ἀνοίξῃ καὶ ἕνας γιγαντιαῖος ἐπισκέπτης ἐμπίεζε μέσα.

Ὁ Πλουσέτ ἔσπευσε ν’ ἀνοίξῃς ἀγκάλες στὸ νεοφερμένο.
Εἶταν ἕνας ἀντρας ὡς τριανταδύο χρόνων, ὄψους ἑξ’ ὀκτῶν, μὲ
μέλη θαυμαστῆς ἀναλογίας, πικρὰ καὶ ὀψόγαντα μαλλιά, πρόσωπο
λευκὸ, κανονικὸ γεμᾶτο γλυκύτητα καὶ εὐχολογία, εἶταν μὲ ἄλλους
λόγους ὁ Γουλιέλμος Λορέτ, ὁ ἐξοχώτερος μυλωνὰς τῆς Τουρραίνης.

Ἀγκάλιασε τὸν Πλουσέτ καὶ πέταξε τὸ σκούφο του στὸ μικρὸ,
ὁ ὁποῖος γελῶσε στὴν ἄλλη γωνία τῆς αἰθούσης, λέγοντάς του :

— Ἐλα, χαμένε, φέρε μας κρασί.

Ἐπειτα, βάζοντας τὰ δύο του χέρια ἀπάνω στοὺς ὄμους τοῦ
ζυθοποιοῦ, τὸν ἐκοίταζε κατὰ πρόσωπο.

— Ἐ λοιπόν... νά... εἶπε ὁ Πλουσέτ, σὰ ν’ ἀπαντοῦσε σὲ μιά
ἀφρονὴ ἐρώτησιν τοῦ Λορέτ. Τί τὰ θέλεις;... Αὐτὸ εἶπε... τρέμο !

— Σὺν λέω ὅτι φοβόμαι, Γουλιέλμ’ ! μὴ ἔχουν κάνει μάρμα... Ὁ
κύριος Κορμπέτ δὲν δὲ στέρεται καὶ ἂν δὲν στέρεται...

— Ἄν δὲν στέρεται, τότε θὰ εἶν’ ἕνας γαῖδαρος ὅπως θὰ τὸ πῶ
καὶ στὸν ἴδιον !

Καὶ ὁ Γουλιέλμος ἀδίασε μονορούφι τὸ ποτήρι
ποὺ τοῦ ἔφερε ὁ μικρός.

— Μάρμα μὴ ἔχουν κάνει, ξανάπε ὁ Πλουσέτ.
Τρεῖς φορές γιὰ ἀρχὴν νὰ πῶ τὰ λόγια στὸν
κύριον Κορμπέτ καὶ ποτέ... μ’ ἀκούω ! ποτε δὲν μπό-
ρεσα ν’ ἀποτελειώσω τὴν κουβέντα μου.

Ὁ Λορέτ γέλασε.

— Εἶσαι νεροπαλός, Νίκο μου, θέλεις νὰ σοῦ

δόσω μιά συμβουλὴ ; Ἄκου : Ἄν εἴμιον ἐγὼ στὴ θέσιν σου,
τοῦ τὰ ἔλεγα ἀμέσως, στὸ λεπτό δὲ... ἔδωκε πῶς παρτενέριον
Γιαννοῦλα : Νά, πῆγα μὴ μὲρα στὸν πατέρα της καὶ τοῦ εἶπα
“Ε, πεθερέ, ἀγαπάω τὴν κόρη σου καὶ ἐκεῖνη μ’ ἀγαπᾷ ποτε
γίνονται οἱ γάμοι ; Ἄδριο, ἂν θέλεις, γαμπρὸς μου, μὴ ἀπορ-
εῖνός σου.”

Ὁ Πλουσέτ στάθηκε τότε ἀποφασιστικὸς καὶ εἶπε :

— Τότε καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο θὰ κάνω, καὶ ἂν ἀποφάσῃς, θὰ τὸ
πῶ τοῦ κύριου Κορμπέτ. Ἦ τοῦ ὕψους ἢ τοῦ βάρους !

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνας χτύπος ἀκούστηκε στὴν πόρτα.

— Αὐτὸς εἶπε ! τραύλισε ὁ Πλουσέτ καὶ ἔπεσε σ’ ἕνα αἰσθη-
μα. Ἄχ, νὰ εἶταν τουλάχιστον σὰ καλὰ του...

Πράγματι, ὁ κύριος Ζονὰν Βαλ ἴστας Κορμπέτ ἐμπίεζε μέσα, συ-
νηντημένος τῆς κοιλίας του.

X

“Ὅπου ὁ Πλουσέτ ἐπιμένει ὅτι τοῦ ἔχουν κάνει μάρμα

τὸν κύριον Κορμπέτ, ὁποῖος εἶπαμε προηγουμένως, εἶταν ὁ ἴδιος
τοῦ παλαιοῦ τοῦ “Μαροῦτῆς Τέντρερ”, ὅπου συντε-
θετοὶ ὁ δὸν Ραφαὴλ καὶ ὁ ἀντὶς ὑποκόμης Φλορεντίν
Μορλάξ.

— Καλημέρα φίλε Πλουσέτ, εἶπε μόλις μπήκε. Χρόνια καλὰ
ἡμέρα ἡμέρα σήμερα... Βρε, τὸν ἀφορμισμό !

— Μὲ ποῖον τὰ ἔχετε ; ρώτησε ὁ Γουλιέλμος ἐκπληκτός.

— Ἄ, καλὴ μου γείτονα Λορέτ, ἐσὶς εἶστε ; Σὰς προσκα-
λῶνται τὸν ἀνδράκα !... τὸν ἀνδράκα !...

Καὶ σὲ κάθε ἐπιτίμησιν τοῦ ὁ κύριος Κορμπέτ ἐστρεφε ἀπειρη-
μὰ τὸ μαστοῖν του πρὸς τὴν πόρτα.

Στὸ διάβολο, ξανάπε, ἡ λύσσα μὲ πνίγει.

Ἡ σοφία !... εἶπε ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἡ γυνὴ ὑπερήφανη, ποὺ
παρουσίαστηκε κρατώντας τὴ μεγάλη σοφία.

Κάθε συζήτηση ἔπαυσε. Ὁ Γουλιέλμος εἶπε τὸ “πατέρα ἡμῶν”,
ὁ κύριος Κορμπέτ πῆρε τὴν πρωτοκαθεδρία καὶ ὁ Πλουσέτ καθί-
σεν δίπλα του.

Καθὼς ἀρχίζαν νὰ τρώγῃ ὁ Λορέτ εἶπε στὸν Κο-
ρμπέτ :

— Ἐλα λοιπόν, κύριε Κορμπέτ, πῆς μας τώρα τὴν ἀ-
νάμνησιν ποὺ εἶσαι θυμημένος.

— Ναι, εἶπε καὶ ὁ Πλουσέτ, πῆς μας τὴν τρέψη ;

— Τί τρέψη, Πλουσέτ ; Τί τρέψη, Λορέτ ;

Ὁ Κορμπέτ. Σημεῖα καὶ τέρατα ! Ἄκου ! ἐκεῖ, νὰ μὴ
ζητήσουν τὴ Μαγδαληνὴ σὲ γάμο !...

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Κορμπέτ σταμάτησε τὴν συ-
βήνη του, ἐκπληκτός γιὰ τὴν ἐντύπωση ποὺ εἶχε
κάνει στὸν φίλον του τὰ λόγια του αὐτοῦ. Ὁ Γου-
λιέλμος ἔγινε κατακόκκινος καὶ ὁ Πλουσέτ μαρμαρώ-
σεν.

Πρώτος ὁ Λορέτ ἀνέκρινε τὴν ἀδιαφορία του.

— “Ε, καλὰ, φίλε μου, εἶπε, τί παράξενο ἂν ἐπὶ τῆς
ἀνάμνησιν σου σὲ γάμο ; Ὅσον ἀντιφάσκει καὶ αὐτὴ μὴ μὲρα.

Δὲν εἶπε αὐτὸ, ἀπάντησε ὁ Κορμπέτ, μολοντοῦ, γὰ νὰ μὴ
τὴν ἀλήθεια, ἡ Μαγδαληνὴ εἶναι πολὺ μικρὴ ἀκόμα... Ἀλλὰ πο-
τὸν δὲν εἶν’ αὐτὸ ποὺ μὲ κάνει καὶ θυμῶν.

— Τότε τί εἶναι ;

— Ἦ ἀνδρεία, ἡ ἀνδρεία τοῦ ἀνθρώπου ποὺ μὴ τὴν ἐπὶ
καὶ ποῖος εἶναι αὐτός ;

Ὁ Στέφανος Στραβοχέρης ! μὴτε πολὺ, μὴτε λίγο ! ὁ Στρα-
βοχέρης, ὁ σκονιάς τῆς οἰκίας Ἀσσοπίσης.

— Αὐτός, ἐφώνησε ὁ Πλουσέτ ποὺ σηκώθηκε τόσο ἀπρόσ-
θετος ὥστε ἔρριψε κάτω τὸ καθισμά του...

— Αὐτός, ὁ ἴδιος, ὁλόκληρος ! Ἀκούστηκε ποτε αὐτὸ !... ἐν-
χορμανταλὰς, ποὺ δὲν ἔχει οὔτε πεντάρα... ἕνας τιποτένης ἐν-
διεφθαρμένος... ἕνας ἐξυπλόητος καταχρεωμένος... καὶ ἀκόμα ἐν-
δοκησιδωμένος... γιατί λένε πῶς ἔγινε Ὀυγενότος.

— Εὐχαριστῶ, παλιχάρι μου, εὐχαριστῶ, φίλε μου, εἶπε ὁ
Κορμπέτ σφίγγοντας τὸ χεῖρ τοῦ Πλουσέτ : εἶμαι ὑποχρεωμένος γιὰ
τὴν ἀγανάκτησιν σου αὐτήν.

Ὁ Λορέτ ἔγινε κατακόκκινος.

— Φυσικά ! ψυθύρισε, μὴ τέτοια πρότασιν σὲ σὰς... ἀπὸ ἐν-
τοῖν ἀνθρώπων... μὰ αὐτὸ εἶναι προσβολή...

— Ἐστὶ τὸ πῆρα καὶ ἐνδὸν !

— Καὶ τί τοῦ ἀπάντησατε ;

— Δὲ μπορούσα νὰ τοῦ ἀπαντήσω ὅπως ἤθελα γιατί ἔπαυσε
τῆς νὰ δῶ τὴν κορὴν κόρη σου τῆς Θούνης. ἔδωκε δὲ μετὰ
τὸ θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ μου Λαντῶν ἡ εὐγενὴς αὐτῆς κορὴ ἀνὰ
νὰ φροντίσει γιὰ τὸ μέλλον τῆς κόρης του τῆς Μα-
γδαληνῆς... Λοιπὸν ἐγὼ δὲ μπορούσα ν’ ἀπαντήσω
ὅτι ἤθελα, ἔπρεπε νὰ ξέρω τί σκέπτεται καὶ ἐκεῖνη...

— Αὐτὸ μόνον τοῦ εἶπατε ; εἶπε ὁ Πλουσέτ ἔξω
φρενῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΤΟΥ „ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ“ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΟΚΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ὁ κ. Κορμπέτ ἐτοιμαζόταν νὰ λήμψῃ τὸν ἄνθρωπο.

— Εἰδότε ποτε τέτοια ἔργα τέχνης ; Οὔτε ἀπὸ Μουσείου δὲν ὑπάρ-
χουν ! Κότταζε ! Ἦ μὴ ἔχει τὴν βασίλισσα Κά, ποὺ εἶταν βασίλισ-
σα τῶν δύο Αἰγύπτων. Στεκεται μετὰ τὸν Θανάτου καὶ τοῦ Ὑπνου.

Αὐτὴ δὲν ὑπάρχει σὲ κανένα μουσεῖο, οὔτε ἀπὸ Παρίσι, οὔτε ἀπὸ
Βερολίνο. Μπορεῖτε νὰ μοῦ εἰπῆτε τί σημαίνει αὐτὴ ἡ εἰκόνα τοῦ
Σκηνίου ; Τὰ ξαναεῖδατε αὐτὰ πουθενά ;

Ἐπειτα προσέθεσε ἡμίσητα :

— Εἶμαι ἐνῷ βλάκα ! Σὰς ἐπὶ τὴν συγγνώμην γιὰ ὅσα σὰς λέω.
Μὲ θυμώσατε ὅμως γιατί μοῦ ἀμφισβήτησατε ἂν γνωρίζω αὐτὲς τὶς
λάμπες.

— Ἀγαπᾷς κόρι, τοῦ εἶπεν ὁ Ντόου, δὲν ἔχω καμμιὰ ἀμφιβο-
λία. Μ’ ἀρεῖται νὰ βλέπω, θυμωμένους ἀνθρώπους ὅταν συζη-
τοῦν ἀπὸ θυμωμένον ἀνθρώπο μπορεῖ κανεὶς νὰ μάθῃ τὴν ἀλή-
θειαν. Αὐτὴ εἶναι ἡ δουλειά μου ἄλλωστε. Κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπο
μοῦ εἶπατε ἐντὸς δύο λεπτῶν περισσότερα πράγματα, ἂν ὅσα θὰ
μοῦ λέγατε σὲ μιά ὥρην !...

Ὁ κ. Κορμπέτ κοκκίνισε. Ἐστρεψε τὸ κεφάλι πρὸς ἐμὲ καὶ ρώ-
τησε :

— Τώρα πῆσατε μοῦ πῶς κατορθώσατε νὰ τις εὑρετε ; Ποῦ τις
βρίσκατε ;

— Ἐδῶ !... ἐμφύθρυνα δεικνύοντας τὸ συρτάρι.

— Πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ θαῦμα ; Ἐμπεῖς τις ἐχτοῦσαμε ἄλλου ;
Πῶς βρέθηκαν ἐδῶ μέσα ; Τις βρίσκατε δὲ ὀλίγα δευτερόλεπτα, πρῶ-
τα, πῶς νὰ μπορεῖτε ἡμεῖς μέσα ;

— Ναι, ἀπάντησα. Τις εὗρκαμε ἀκριβῶς
ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ... κατὰ τύχην !

Ὁ κ. Κορμπέτ μὲ ζήτησε νὰ ἐκπληξῇ.

Ἐπειτα ἐκτόταξε τὴν μὴ Τρελόνη καὶ εἶπε :

— Ἀλλὰ, θέλετε νὰ πῆτε πῶς κανέ-
νας δὲν τις εἶδε ἐδῶ ; Πῶς βρέθηκαν μου-
σεϊακάς μέσα στὸ συρτάρι !...

— ἴσως καὶ νὰ τις εἶδε κανένας. Δὲν
μποροῦ ὅμως νὰ ξέρω οὔτε ποῖος ἦταν, οὔτε
ποῦ ἦλθε, οὔτε πῶς ἦλθε. Κανεὶς ἀπὸ μᾶς
δὲν εἶχε τίποτε σχετικῶς. Ἠρθε νὰ ρω-
τήσωμε τὸν ὑπηρετὴ γιὰ νὰ μάθουμε τί
σημαίνει.

Ἐπὶ τῇ ἐκτασὴν τοῦ ὑπηρετῆ, ἕνα
πρὸς ἕνα, καὶ τοὺς ρωτήσαμε, ἂν ἔφερε κανεὶς
ἀπ’ ἐξὸ κανένα ἀπὸ τὰ ἀντικείμενα, ποὺ
βρισκόνταν ἐνῷ στὸ γραφεῖο. Κανέ-
νας δὲν εἶδε τίποτε !

Ὁ κ. Κορμπέτ δὲν εἶπε λέξι. Ἐτόλμισε μόνον
νὰ λήμψῃ μὲ βαρβάρια καὶ τίς ἐτοιμαζό-
ταν σ’ ἕνα μεγάλο κουτί τοῦ ντετεκτῆ καὶ τις
ἔφερα στὸ δωμάτιο τοῦ ντετεκτῆ καὶ τις
ἀφάρμαξε ἐκεῖ ὑπὸ τὴν φιλὰξ ἑνὸς ὀπλισμέ-
νου ἀνθρώπου.

Τὴν ἐπομένη τις ἐκλείσαμε σ’ ἕνα καβώ-
τιο, ποὺ εἶχε δύο κλειδιά. Τὸ ἕνα ἐκλείσθη
ἐγὼ καὶ τὸ ἄλλο τὸ ἐκλείδωσα εἰς ἕνα συρτά-
ρι. Μιὰ καὶ εὐρέθηκαν ἡ λάμπες αὐτὲς δὲν
ἔφεραν νὰ χαθῶν περὶ...

Ἐπειτα ἀπὸ μιά ὥρα ἔφθασε καὶ ὁ γι-
ατὸς Ὀυγενότος. Εἶχε μαζί του ἕνα μεγάλο
πακέτο. Ὅταν τὸν ἐξέτλιζε εἶδαμε ὅτι περιεῖχε τὴν μουμια
τοῦ. Τὸν ἀκολουθήσαμε τότε ὅλοι στὸ δωμάτιο τοῦ ἀ-
ρρώστου.

Ὁ γιαντὸς ἦταν ταραγμένος. Ἐπίσης ἡ μὴ Μαργαρίτα. Ὁ ντε-
τεκτῆ φαινόταν ψυχραιμὸς ὅπως πάντα. Ὁ κ. Κορμπέτ καὶ ἐγὼ
προσπαθοῦσαμε νὰ κοθῶμε τὴν περιέργειά μας.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ γιαντὸς μπήκε στὸ δωμάτιο, ὁ Σόλβιο ἀρχισε
νὰ παυσιφῇ. Ἐστρεψε γύρω ἀπὸ τὴν μουμια τοῦ γάτου καὶ προ-
σέθεσε νὰ τὴν ταχυγραφίῃ μὲ θυμὸ. Ἡ μὴ Τρελόνη τὴν ἀπε-
μαρτύρησε ἀπὸ τὸ δωμάτιο μὲ δυσκολία. Ὅταν ξαναγύρισε στὸ δω-
μάτιο εἶπε :

— Εἰδότε λοιπὸν ποῦ ὁ Σόλβιο δὲν χωνεύει τις μουμίες τῶν
γιάτων ;

— Τὴν παραξένη πράγμα ἀλήθεια ; εἶπε ὁ κ. Κορμπέτ.

— Πολὺν παραξένη ! Μὰ δὲν ἀποδεικνύει καὶ τίποτε, εἶπε ὁ
ἀστυνόμενος.

— Θὰ ἐπαναλάβουμε τὸ πείραμα καὶ κατὰ τὴν ἐξασκήσασθε,
μουμιαρὸς ὁ γιαντὸς.

Τὸ βράδι εἴμιον μόνος στὸ δωμάτιό μου, ὅταν ἀκούσα ἕνα ἑλα-
φρὸ χτύπημα στὴν πόρτα. Μπήκε σὲ λίγο ὁ Ντόου, ὁ ὁποῖος ἔκλει-
σε ἀποσκευακὰ τὴν πόρτα πίσω του.

— Τί συμβαίνει, Ντόου ; τὸν ἐρώτησα.

— Ἦθελα νὰ σὰς μῆλῃσιν γι’ αὐτὲς τις λάμπες, κύριε Ρόξ.
Ὅπως γνωρίζετε, ἡ λάμπες αὐτὲς βρέθηκαν ἀκριβῶς στὸ σαλονάκι,
ποὺ συγκοινωνεῖ ἀπ’ εὐθείας μὲ τὸ δωμάτιο, ὅπου κοιμήθηκε τὴν

περασμένη νύχτα ἡ μὴ Τρελόνη...

— Μάλιστα.

— Ὅπως ξέρω ἐγὼ, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτός, κάποιο πα-
ράθυρο ἀνοίξε καὶ ἔκλεισε πάλιν. Ἀκούσα τὸν ὁρόντο καὶ ἔκαμα ἕνα
γύρο γιὰ νὰ ἰδῶ τί συνέβαινε. Δὲν ἀντελήφθην ὅμως τίποτε τὸ
ἐξαιρετικόν.

— Καὶ ἐγὼ ἀκούσα ἕνα παράθυρο ν’ ἀνοίγῃ τὴ νύχτα, εἶπα.
— Δὲν σὰς φαίνονται λοιπὸν παράδοξα ὅλα αὐτά ;

— Παράδοξα ! Εἶναι νὰ τελεσθῇ κανεὶς ! ἀπάντησα. Εἶμαι πε-
ρίεργος νὰ ἰδῶ τί θὰ συμβῇ ἀκόμη ! Δὲν πιστεύω νὰ σταματήσῃ
ὡς ἐδῶ τὸ πρᾶγμα !

Ὁ ντετεκτῆς ἐξακολούθησε ἀργὰ-ἀργὰ σὰν νὰ διάλεγε τις λέ-
ξεις ποὺ θάλεγε :

ΜΕΛΕΤΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΘΗΡΙΑ

Τέ βιβλίο της κ. Γεράρδου Ντ' Ουβίλ για τὰ παιδιά. Τί γράφει γιὰ τὰ παιδιά ὁ Οὐγκώ. Ἡ γνώμη τοῦ Λαφονταίν. Γά... γουρουνακία τοῦ Σαίξπηρ. Αἱ ὑποχρεώσεις τῶν γονέων. Ἀγγελοὶ καὶ διαβόλοι !...

Μεταξὺ τῶν τόσων ἄλλων, παιδιῶν καὶ ὁραίων ποὺ κερνίζονται εἰς τὴν μεταπολεμικὴν ταπείν ἐποχὴν, ἀπὸ τοὺς μεταπολεμικοὺς ἀνθρώπους εἶνε καὶ ἡ ἀγγελικότης τῶν Μικρῶν Παιδιῶν.

Ἐπιστημονικὰ μελετᾷ ἐπ' αὐτῶν, ἀπέδειξαν δεῖ ὅχι μόνον ἀγγελοὶ δὲν εἶνε τὰ μικρὰ παιδιά, ἀλλ' οἱ ἀπειναντίας εἶνε ἡ εἰς τὸ μικρὸν καὶ τρυφερὸν ἐκείνο οὐσία. συμπλῶνους ὅλων τῶν κακίαν καὶ σκληρότητων τοῦ πρωτογενεοῦς κήτους.

Τώρα ἐσχάτως εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐξεδόθη ἓνα βιβλίον, μακρῶν επιστημονικῶν μελετῶν τῆς Κας Γεράρδου Ντ' Οὐβίλ, ἐπιγραφόμενον «Voici l'enfant», τὸ ὁποῖον φέρει, βοήθειαν, ζεινάει τὴν ψυχὴν τοῦ παιδιοῦ, τοῦ ἀγγέλου καὶ τοῦ ὁδοῦ τοῦτο, τῶν ποιητῶν, καὶ τὴν ἐπιδείκει ψυχὴν ἀγρίου θηρίου.

Φέρει δὲ καὶ διάφορα παραδείγματα καὶ καταλήγει εἰς γνῶμας, περὶ τῶν μικρῶν παιδιῶν, διαφόρων σοφῶν, ἀνακαλύπτεται δὲ καὶ μὴ γνῶμη, αὐτοῦ τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ, τοῦ λατρου τοῦ μικροῦ παιδιοῦ, ὅστις εἰς ἓνα ἔργον του, ἔρχεται λέγων :

— Πρέπει νὰ τὰ ἀγαπῶμεν, παρ' ὅλας τὰς κακίας των, γιὰτὶ αὐτοὶ τοῦ ἐδόθησαν ἀπὸ τὴν φύσιν.

— Ὁ Λαφονταίν λέγει γιὰ τὰ μικρὰ παιδιά :

— «Ἡ ἡλικία ποὺ πλησιάζει περισσότερο τοὺς... ἀνθρωπογενούς. Εἶνε ἡ ἡλικία ἢ χωρὶς κανένα ἔλεος καὶ κανένα οἰκτιρμόν».

— Ἐπ' αὐτοῦ ἡ συγγραφεὺς φέρει ἓνα παράδειγμα.

— Ἀνήγγειλαν εἰς ἓνα μικρὸ παιδί, δεῖ ὁ θεὸς του, ὁ ὅποιος ὅσον τὸ ἀγαπᾷ, ἀπέθανε.

— Καὶ ἐκεῖνο πλάθεις ἡρώτης :

— Μαὶ ; Καὶ ποτε θά... φάμε !

Τὰ κἄπως προχωρημένα εἰς τὴν ἡλικίαν γίνονται σκληρὰ, ἀποτομα, ἀσθένει, ἐγὼστοὶ τερατώδεις.

— Ἡ ἴδια συγγραφεὺς διηγείται :

— Συνεβοῦλεσαν ἓνα ἐξαιρετικὸν παιδικὸν νὰ χαρστῇ τοὺς ξένους ὅπου ἔρχοντο, ἢ δοῦναι μεταβαίνον πρὸς ἐπιοκερὶν εἰς ἄλλο οἶκτον.

— Νὰ λέω καλὴν καὶ καλοπέρα, πάντοτε ! Καὶ τί μὴ χρησιμεύει ; Μήπως μὴ δώσιν τίποτε ποτὶ !

— Ἐν ἄλλο ἡρώτης τὴν ἰδίαν συγγραφεὺς :

— Εἶναι ἀλήθεια δεῖ εἶνε τόσο καλὰ εἰς τὸν Παράδεισον :

— Ἀναμφιβόλως !

— Τότε γιὰτὶ δὲν πεθαίνει γιὰ νὰ πᾶς ἐκεῖ, μόνον κἀθεσται, γρη῏ γυναικί, ἐδὼ μέσα !...

— Ἐν ἄλλο ἡρώτης τὴν ἰδίαν συγγραφεὺς :

— Εἶναι ἀλήθεια δεῖ ὑπάρχοντε νεοῖδες : Γιὰτὶ μὴ εἶπαν δεῖ ὅλα αὐτὰ ποὺ διαβάζομε εἰς τὰ βιβλία καὶ τὰ παραμύθια, εἶνε ψεύματα.

— Πῶς, τοῦ ἀπίνευσεν, ἡ Κας Γεράρδου Ντ' Οὐβίλ, ὑπάρχοντε νεοῖδες.

— Καὶ ὁ μικρὸς διάβολος τῆς ἀπίνευσεν, Εἶναι ὡραῖες ὅπως εἰς γράφον ; Βέβαια.

— Ἐ τότε σὺ, δὲν θά ἦσουν ποτὲ νεοῖδες !

— Ὁ Σαίξπηρ ἔλεγε γιὰ τὰ μικρὰ παιδιά.

— Ὅταν τὰ βλέπω δὲν ξέρω πῶς νὰ τὰ χαροποιῶ. Ἀλλοτε μὴ φαίνονται σὺν Χερουβείμ καὶ ἄλλοτε σὺν... γουρουνακίᾳ τοῦ γάλακτος.

Τὸ καταστάλαγμα τῆς μελέτης τῆς καρίας Ντ' Οὐβίλ εἶνε δεῖ τὸ μικρὸν παιδί μὴ δίδει τὴν εἰκόνα τῆς πρωτογενεοῦς ἀνθρωπότητος.

Ἐκεῖ ὅλα τὰ ἐνοικία τὰ κακὸν καὶ τὸ σκληρὸν τῶν πρωτογενεῶν. Τὰ νεογέννητον μὴς παρορσιάζει τὴν καταγωγὴν μας, διὰ τῆς ἐξελίξεως, ἀπὸ τὰ θηρία τῶν ἐρῶν καὶ τῶν δασῶν. Καὶ δεῖ τώρα, μεταπολεμικῶς, τὸ παιδί ἀναπτύσσεται ὁλοσπικῶς, Νισοσπικῶς, μὲ ἀπανθρώπους θεωρίας καὶ ἀγρίον ἐγώ.

— ΑΠ' ΟΛΑ ΔΓ ΟΛΟΥΣ —

Τοὺς τύπους ποὺ εἶχε καλὰ ἡ Ἀθήνα ὅταν ἦταν μικρὴ δὲν τοὺς ἔχει σήμερα ποὺ μεγάλωσε καὶ πυκνοκατοικεῖται. Ὁ παλαιότερος ὅμως τῶν παλαιῶν τῆς τύπος καὶ ὁ παλιὸς γνωστός καὶ ὁ παλαιότερος ἦταν ὁ Θεοδοσιανῆς, ὁ γνωστός ὑπὸ τὴν προσωπίαν «Δ α σ α λ ο σ». Ὁ τύπος αὗτος, ἐξετέθη τὴν ἐποχὴν ἐκείνη καὶ στήν ἔκθεσιν τοῦ Σικάγου. Κάποιος Ἀμερικανὸς ἐπιχειρηματίας τὸν μετέφερε στήν Ἀμερική, ἐνοικιάσας πρὸς τοῦτο καὶ ἰδιαιτέρο οἶκημα. Τὸν ἐπεδείκνυε δὲ μετὰ τὴν ἔκθεσιν στοὺς συμπολίτας του ὡς τέλειον ἀπόγονον τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Πράγματι ὁ Θεοδοσιανῆς εἶχε κεφαλὴν ἰδίος, μὲ μακρὰ μαλλιά καὶ γένεια καὶ ἐφοροῦσε πίδακα καὶ ἀρχαῖον χιτῶνα !

— Ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιχειρηματίας κέρδιον, γιὰ τοὺς σὺν τύπον αὗτον, ὁρεκτὰ δολλάρια τότε. Εἶχε παραγγεῖλει, μάλιστα, καὶ τὸ πορτραῖτο τοῦ «Λασκάλου» σὺν τῇ ἑλπίδι τοῦ Σικάγου. Τὸ πορτραῖτο αὗτο κερμαίστηκε στήν ἔκθεσιν τοῦ Σικάγου !...

Στὴν ἔκθεσιν τοῦ Σικάγου ἐπόρεσε καὶ ἄλλος Ἕλληνας, ὁ Τρεβέλλας, ὁ ὅποιος εἶχε τὸ σῶμα του στυγματισμένον ὁλόκληρον, ἀπὸ λαίμου μέρους... ἀνίχον !...

— Ἄλλος περίφημος Ἀθηναῖος τύπος ἦταν ὁ Χονδροπαναγώης ! Ἐσώναξ στήν συνοικίαν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου ἀπὸ τοῦ κατεστραμένου, ἦτο ὁμοῦ, παρ' ὅλα αὐτὰ, καλὸς τύπος. Τέτοιον παῖς δὲν ἐξάγει δεῖ ἡ πρωτεύουσα. Σὲ ἡλικίᾳ δέκα ἐτῶν ἐξήγαγε αὐτὸν τὸν ἐξήγαγε ὁκάδων !... Ἦταν δὲ τόσο τὸ κάθος του, ὅση μάλιστα μπόρῃσε νὰ ζωντανῇ τὰ χέρια του ! Περιστάσε μὲ μεγάλη δυσκολία καὶ ἦταν μονοκλινὸν σὺν ἰδρωτῇ ἰσχυρῇ καὶ τὸν γεμιστοῦ !

Στὸ τέλος τὸν λυπηθήσαν καὶ τὸν ἐκλείσαν σ' ἓνα νοσοκομεῖο τῆς πρωτεύουσας, ὅπου τοῦ ἔκαμαν δίαιτα σ' ἀδυνατίαν. Τὶ ἀπένε ἔκτοτε οὐδεὶς γνωρίζει !...

— ὁμοῦ καὶ δεῖ ἡ μέλλουσα κοινωνία, θά εἶνε μία κοινωνία ἀνθρώπων πρωτογενεοῦς σκληρότητος πρὸς τὸν πληθὸν των, κοινωνία ἡλιόταν, ἀνθρωποφάγων, ἐγὼστων καὶ ἀναλήτων !...

— Καὶ δεῖ ἡ ἀγάπη, τὸ ἔλεος, ἡ συμπάθεια, θά εἶνε πράγματα, εἰς τὸ μέλλον, νεκρὰ καὶ καθυστερημένα !...

— Ἐρχεται κατόπιν εἰς τοὺς γονεῖς, οἱ ὅποιοι, ἀντὶ νὰ διορθώσιν τὰ ἑλαττώματα τῶν παιδιῶν των, τὰ ἐπιτείνουν, ἐπιλαμβάνονται ἀπὸ τὴν ομορφίαν.

— Οἱ γονεῖς, λέγει, μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ εἶνε εἰς κατὰστατον ἀντιστροφῆς πρὸς τὰ τέκνα των, ἡ ἀδυναμία τους πρὸς αὐτὰ, τοὺς κάνει νὰ εἶνε εἰς κατὰστατον διαρκὸς συγχωρήσεως τῶν λαθῶν τους.

— Καὶ φέρει εἰς ἐνίσχυσιν τὴν γνώμην τοῦ Σατωμπριάν :

— «Τὰ παιδιά σας δὲν θρεῖται ἐπὶ τοὺς γονεῖς, οἱ γονεῖς πρέπει νὰ θρεῖται ἐπὶ τὰ παιδιά τους».

Τὸ μέγα καθῆκον τῶν γονέων δὲν εἶνε νὰ παθαῖνουν ἔκστασιν ἐμπρός εἰς τὰ παιδιά τους καὶ νὰ ἀνώνουν εἰς τὰς θελήσεις των, ἀλλὰ νὰ τοὺς ἀποκόψουν τὰ ἑλαττώματα καὶ νὰ τοὺς δίδουν μίαν μόρφωσιν γιὰ μίαν «κοινωνικὴν» ζωὴν.

— Ἡ παιδαγωγία ἡ σημερινή, ἐκδὸς τῶν γνωσθῶν ἑλαττωμάτων, δίδει καὶ κακὴν ἢ πλημμελὴ ἀνατροφήν, ἡ ὁποία θά ἔχη ἐπιρροὴν καὶ εἰς τὴν ζωὴν του καὶ εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἄλλων.

— «Ὅποιος ἀγαπᾷ ποτὶ τὰ παιδιά του, ἐπιλέγει, τὰ ἀγαπᾷ κακὰ».

— Ρητὸν ποὺ θυμίζει τὴν ἑλληνικὴν παροιμίαν :

— Ἀγάπα τὸν υἱὸ σου

— μὲ τὸ μυαλό σου,

— φύλαξε τὴν καρδίαν σου

— ἀπ' τὴν ἀγάπην τῆς καρδίας σου.

— Καὶ καταλήγει :

— «Ὅτι ἡ ἐχθρότης κοινωνία τῶν ἀνθρώπων, θά εἶνε Κόλασις σὸς».

— Κόλασις ποὺ μας τὴν ἐδωκεῖται οἱ μικροί... ὁ γ γ ε λ ο ι

τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ !

© Βιβλιοφάγος

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟ ΠΕΝΘΟΣ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ

Πρώτος μὴν.

«Κόρη»

Σὰς εὐχαριστῶ ἀπείρως διὰ τὰ τόσον συμπαιχνικὰ συλλυπητήριά σας. Ἀπὸ μέσα ἀπὸ ἓνα βάρβαρον πένθος, εἰς τὸ ὁποῖον διὰ παντός θά εἶμαι βοιωμένη, σὰς ἐκφράζω τὴν εὐγνωμοσύνην μου. Δι' ἐμὲ ὁ κόσμος ὁ ἐξωτερικὸς δὲν ὑπάρχει πλέον καὶ ἔχω καθήκον ἑρῶν, νὰ ἀποσπῶ τὸν λοιπὸν, ἀποκλειστικῶς, εἰς τὰς ἀναμνήσεις μου διὰ τὸν μακαρίτην. Τὸ πένθος ἐνδύμα καὶ ὁ πέπλος τῆς καρδίας θά εἶνε εἰς τὸ ἐξῆς ἡ ὁριστικὴ καὶ ἀνάλλακτος ἐνδυμασία μου, καὶ οὐδεμία βέβηλος ἰδέα, θά περᾷ ποτέ, τὴν ἀπαρηγόρητον θλίβην μου. Ἐν τούτοις σὰς εὐχαριστῶ καὶ πάλιν, διότι μὲ συμπάθειαν, κύριε, καὶ παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὴν ἐκφράσιν τῆς ἀπείρου εὐγνωμοσύνης μου.

Κόρησας Δὲ — Χαροῦρ».

«Φίλε κύριε».

Δεύτερος μὴν.

Ἡ ἐκμυστήριον σας, νὰ μὲ ἐπισκεφθῆτε μὲ κολακεύει τόσο ὅσον καὶ μὲ συγχάνει.

Ἀλλὰ, ἐάν ἐρωτήσῃτε τὴν φρόνησίν σας καὶ τὴν καρδίαν σας, θά ἐννοήσῃτε, βέβαια, τὰ αἰτία τῆς μονοσύνης μου. Βέβαια δὲν ἐπιθυμῶ νὰ γένοιτο δικαστὴς διὰ κανένα. «Μὴ κρίνετε, λέγει τὸ Εὐαγγέλιον, ἵνα μὴ κριθῆτε». Οὐχ ἦτιον ὅμως δὲν δύναμαι χωρὶς ἀναγκάσει, νὰ σκεφθῶ τίς χηρὴς ἐκείνης, μὲ τὸν ἐλαφρὸν χαρακτήρα, αἱ ὁποῖαι δὲν ἀνταποκρίνονται τίποτε ἄλλο, παρὰ πῶς νὰ διασώσωσιν τὴν λύπην τους. Ποτέ, δὲν θά στέξω, νὰ τοὺς ὁμοιάσω καὶ δὲν σκοπεύω, κατὰ νὰ διακρίνω ἄλλως, τίς θλίβερες μου σκέψεις παρὰ δρεπόμενα ὀλίγα ἀνθή, καὶ φέρουσα αὐτὰ εἰς τὸν τάφον, ὅπου ὁ ἔρως μου ἀναπαύεται, πλησίον ἐκείνου, ὅστις τὸν κατεῖχεν ὁλόκληρον. Σὰς εὐχαριστῶ, ἐν τούτοις, διὰ τὰς ἀγαθὰς προαιρέσεις σας θεωρῶ τὴν ἐπισκεψὴν σας, ὡς γενομένην.

Κόρησας Ε. Δὲ — Χαροῦρ».

Τρίτος μὴν.

«Φίλε καὶ ἀγαπητὲ κύριε».

Ἐπὶ μὲν νὰ θέλατε καὶ καλὰ νὰ μ' ἐπισκεφθῆτε. Δὲν δύναμαι νὰ σὰς εἰπω πόσον αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία σας, γιὰ τίς θλίψεις μου, μὲ θίγει κατακαρῶς, ἀλλὰ σὰς ἐξορκίζω, μὴ μεριμνᾶτε πλέον, τόσο πολὺ γιὰ μίαν γυναῖκα, ἡ ὁποία θέλει νὰ ἐκλείρῃ ἀπὸ τὸν κόσμον. Ἀπλήρως ἀρκετὰ τὴν εὐτυχίαν, ὅταν ἐξοῦσε ὁ μακαρίτης σύζυγός μου. Ἀπολαύσατε τώρα καὶ σῆς τὴν ζωὴν, ἐπ' ὅσον αὐτὴ θέλει νὰ σὰς προμεριδιᾷ καὶ μὴ τὴν ἀληθεύετε μὲ τὴν συναναστροφήν, μὰς ἀπαρηγόρητον χηρὰς, ἡ ὁποία δὲν ἀρετὴ νὰ ἐπισκοπῇ τὸν λαμπρὸν ἥλιο τῆς ὑπαρξέως σας, δὲν θά ἔχω καὶ τὸν ἀσύνγνωστον ἐγωισμόν νὰ παρορσῶ καὶ ἄλλους εἰς τὴν δυστυχίαν μου.

Σὰς θλίβω τὴν χεῖρα

Κόρησας Ἐλεονώρα δὲ Χαροῦρ».

Τέταρτος μὴν.

«Αγαπητὲ μου φίλε»

Οἱ λόγοί σας, τὸ ὁμολογῶ, εἶνε ἰσχυροὶ πολὺ, καὶ ὡς ἀνθρώπος τοῖμος καὶ πνευματικῶς, ὅπου εἰσθε, κατορθώσατε νὰ ἀνασχευαστε, θριαμβητικὰ ὅλες τίς παρατηρήσεις μου. Ἔστω λοιπόν ! Ἐλάτε ! Ἀπὸ ἐπιμένετε...

Ἡ Θεὰ Πρόνοια θά τὸ θέλῃ ἴσως, ἀλλὰ σκεφθῆτε ὅτι δὲν ἡμπορῶ νὰ σὰς υποσχεθῶ καμμίαν εὐχαρίστησιν, καμμίαν τέφρην, μέσα εἰς τίς πένθιμες συνομιλίας, τίς ὁποῖες θ' ἀνταλλάξωμεν. Εὐρίσκομαι σὺν σπῆτι πάντοτε τὸ δειλινὸν, πρὸς τὸ τέλος τῆς ἡμέρας.

Ἡ φίλη σας

Ἐλεονώρα δὲ Χαροῦρ».

Πέμπτος μὴν.

«Προσφιλέ μου φίλε».

Πράγματι, δικίον

εἶχατε καὶ ἡ ἐπι

σκέψις σας μὲ ἀφ

ἔλπει, μὴ ἐθεσε

ἐπ' ὅσον ἦτο δυνα

τον — βίλαμο πα

σημῶς, τὸ ὁποῖον

γλῶσσαν εἰς πληγ

μον καὶ τῶν λογι

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΤΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
— ΠΡΟΣΤΙΟΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΦΘΗΝΟΤΗΤΕΣ —
Ο ΤΟΜΟΣ ΔΡΑΧ. 12

σμών μου τὴν πικρίαν. Νὰ ἐρχεσθε συχνά. Θά κάνετε μὴ ἀγία πράξι. Ἀνησυχῶ μόνον μήπως δὲν εὐρίσκατε εὐχαρίστησιν εἰς τὴν συναναστροφήν, μὰς δυστυχῶς ἐγκαταλειμμένης. Καὶ ἐν τούτῳ περιπέσει θά λυπηθῶ πολὺ καὶ μὴ ἐπαναλάβετε τὴν φιλοφροσύνην σας. Ἐάν, ἀπ' ἐναντίας, εἴχατε τὴν μεγάλην ἐπιείκειαν, νὰ μὴ με κρίνετε πάρα πολὺ πληκτικῶς καὶ λίαν σκυθρωπῶς, τότε μὰτε, ὅτι ἡ οἰκία μου εἶνε ἀνοικτὴ καὶ ὅτι πάντοτε θά εἰσθε εἰς αὐτὴν ἐντροπιδεκτός.

Ἡ καλὴ φίλη σας

Ἐλεονώρα Δ. Χ.»

Ἐκτος μὴν

«Προσφιλέστατὲ μου φίλε».

Πῶς ! Σκέπτεσθε διὰ γάμον ! Θέλετε νὰ ἐνώσητε τὴν λαμπράν σας 22ετή νεότητα, μὲ τὸ βαρὺ 26ετὲς γήρας μου ; Εἶνε δυνατόν ; Τόση ἀγαθοσύνη, τόση εὐσπλαχνία, δόναται νὰ ὑπάρχουν, μέσα εἰς μίαν καρδίαν ἀνδρείαν ; Τώρα πῶς νὰ σὰς λύσω αὐτὸ τὸ πρόβλημα ; Μπορῶ νὰ συναινέσω στὴ θύσιν σας ; Ἐπιτρέπεται εἰς τὸ ἄσυχρον φθινόπωρό μου, νὰ δεχθῇ τὰ ῥόδα τοῦ φωτεινοῦ σας ἔαρος ; Ἐπειτα, ξέρετε καλλίτερα ἀπὸ ἐμένα, τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ κοινοῦ νόμου. Δὲν μποροῦμε νὰ κάμουμε τίποτε πρὸς τὴν παρελεύσεως χηρείας δεκαμήνου..... Καὶ μόλις εἴμεθα ἀκόμη εἰς τὸν ἔκτον ! Ἔως τότε θά παραιτήσετε, ἴσως, τὸν ἱπποτικὸ σκοπὸν σας. Ἀλλὰ βέβαιον ὅτι δὲν θά σὰς κακώσω καὶ ὅτι θά σὰς ἐπιφυλάττω στήν καρδίαν μου... τὴν δευτέραν... ὅχι, ὡς εἴμεθα εἰληκτικῶς, τὴν πρώτην θέσιν.

Ἡ Ἐλεονώρα σας».

Ἑβδομος μὴν.

«Αγάπη μου»

Τρεῖς μῆνες ! Τρεῖς ὁλόκληροι μῆνες θά περάσουν ἀκόμα, καὶ θά εἶμαι πλέον ἡ παντοτεινὴ σκλάβος σου ! Ἀχ ! Γουσταῖε, δὲ μποροῦσες, ἀγαγε, νὰ χάρις ὀλίγες ἡμέρες, σὲ μίαν δυστυχὴ γυναῖκα, τὴν ὁποῖαν ὁ ἔρως ἀφίνει ἑρμαιον εἰς τὸ πάθος τῆς ; Τρεῖς μῆνες ! Τί λές, ἀγάπη μου ; Δὲν μποροῦμε, ἀγαγε, νὰ πάμε, νὰ συζευχθῶμε στήν Ἀγγλία ; Ἐκεῖ ἀπάνω εὐρίσκει κανεὶς ἀγαθὸς καὶ συμπάθει κατὰ πάδας. Εἶνε νυμφευμένοι καὶ αὐτοὶ καὶ θά ἐννοήσουν τὴν ταλαιπωρίαν μου.

Ἀλλά..... ἡ τρελλή ! Τί λέω ; Ἡ ἡμέρα τοῦ ! Ἡ καμένη ἡ μαρὰ μου, ἂν μὴ ἀκούγε !... Ὅχι, ὅχι ! Ἀφήστε με ν' ἀνέβω ὡς τὸ τέλος, τὸν Γολγοθὰ τῆς Χηρείας μου. Ἀς σεβασθῶμε τὴν Κοινωνία, ὡς σεβασθῶμε τὸς τύπους !... ἄλλως τε, μήπως δὲν σ' ἔχω κοντά μου ἀγγέλε μου, λατρεντὲ μου ἀγγέλε !... Αἱ θύραι τοῦ Παραδείσου εἶνε ἐμπροσθέν μου ἀνοικταί. Λατὶ νὰ στεφώμεν νὰ εἰς διαβόλον, ὅταν εὐρισκόμεθα τόσο κοντὰ εἰς τὸν κατάρκλιον ;

Σὲ φίλῳ περιπαθῶς

Ἡ Νουφίσα σου

Διὰ τὴν ἀντιγράψιν καὶ τὴν ἀδιακρισίαν τῆς δημοσιεύσεως. Κέντρι

ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΒΛΑΠΤΕΙ ΤΗΝ ΑΚΟΗΝ

Ἀς τὸ προσέξωμεν αἱ τηλεφωνηταί μας. Κάποιος Γάλλος ἐπιστήμιον ἀνεκάλυψε αἱ σὺντες ὑποκατασκευαί, ἀπὸ τοῦ ἐπαγγέλματος των νὰ κάμουν μεγάλη καὶ καθημερινὴν χηρὰν τοῦ τηλεφώνου ἔρχεται ἀπὸ τὸν ἡχοῦ τῶν ὁμιλιῶν τῶν ὁμιλιῶν ἐκ τῆς διαρκὸς ἐντάσεως τῆς ἀκουστικῆς ἀσφαλῆς. Παρατήρησε ἐπίσης σὲ πολλὰς περιπτώσεις ὅτι τὰ αὐτὰ ἐρεθίζοντο ἀπὸ τὸν διαρκὸς ἐπαναλαμβανόμενον ὅσον ἦτο τοῦ κώδωνος ἡ τῶν ὑποκατασκευῶν ἦσαν τὸν διὰ τοῦ σπλήνους μεταδιδόμενον, παθαίνει ὑπερβολικὴν ἐντασιν τοῦ ὁποῖου καὶ καταστὰν ἐπὶ τέλος ἀνίκανον νὰ ἀποφῇ ὁποιοδήποτε ἦχον, ὅπως ἀκούσῃ ὁ ὀφθαλμὸς, ὅταν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ καὶ ἐρεθισθῇ, δὲν δύναται νὰ ἀποφῇ τὸ φῶς. Οἱ ὑπὸ τῆς παθολογίας αὐτῆς προσβαλλόμενοι ἀποφῇ ἀπὸ γεννοῦ ὑπερβολικῶς, βοῦσιν τῶν αὐτῶν. Ἐλπίον καὶ νευρῶν καὶ πόνου. Ὅμοια παθολογία, κατὰστασις παρὰ τῆς ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς

ΚΑΡΤ ΠΟΣΤΑΛ

[illegible][illegible]

την ουσία. Ζητάει το Τριτοπρόβλημα. Ψευδοδινοί αναζητούν. Το πέμπτο πρόβλημα. Μόνο οι με τη μελέτη δια βελτιώθηκαν. Δ. Στάθης. Πρώτη ερώτηση: Πως δια το κείμενο; Για τις καλές τις... δεύτερη ερώτηση: Πως δια το κείμενο; Για τις καλές τις... τρίτη ερώτηση: Πως δια το κείμενο; Για τις καλές τις... τέταρτη ερώτηση: Πως δια το κείμενο; Για τις καλές τις... πέμπτη ερώτηση: Πως δια το κείμενο; Για τις καλές τις... έκτη ερώτηση: Πως δια το κείμενο; Για τις καλές τις... έβδομη ερώτηση: Πως δια το κείμενο; Για τις καλές τις... ογδόη ερώτηση: Πως δια το κείμενο; Για τις καλές τις... ένατη ερώτηση: Πως δια το κείμενο; Για τις καλές τις... δέκατη ερώτηση: Πως δια το κείμενο; Για τις καλές τις...

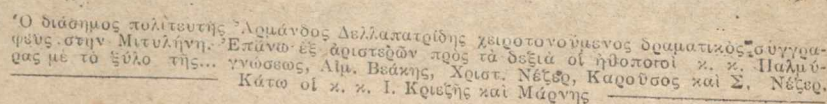
[illegible]

ἵστανον καρδίαν σου ἡ ἀδελφὴ βασιλεύσας σου. Μὴ βιάσῃς
 τὰς στήθας. Μελέτησον πρῶτα ἀρετὴν. Κ.λ. Στὴν ἐκείνην
 ἡμέραν, ἂν το ἐλάβανεν διὰ σὺς ἀπαντήσαντες ἀναμάρτητοι,
 καὶ κατὰ τὴν σπουδὴν αὐτὴν· Ν. Δ. Π. Το ἐκεῖνο πορφυρὸν
 ἡδὲ δυσχερὲς ὄχι τοῦτον ἐπιτοῖς μεταφράζοντες. Στὴν
 τοῖς Δ. Σκαρβαρίων. Το διήρπας σου διὰ ἡμέραν ἀντι-
 νοσηταζήσαντες, ὅχι λογιζομένους, ῥαγεῖς τοῖς ἀλλοῖς
 τοῖς. Ὅτι ἐπιτοῖς ἀσφαλές, ἰδιότροπον. ἂν το ἐλάβαν

παραπάνω. Έτσι, αν παρέρχεται στο ταχυδρομείο. Το τετραστί
Α. Γ. Σπυριδίου, Μεγάλα, Στέλνεται κίνηση της πόλ
αναπαύομαι εις ούδνα στέλλομαι, ούτε χρησιμοποιούμε
το όνομα, Πόρον. Το ίδιο έχουμε να πούμε και σε σέ.
να είναι όπως ενδιαφέροντα και ακριβής και να μη διόγνται
Ε. Γ. Σπυριδίου

ἔπειτα ἐπὶ δὲ ἀλλοτὴν ἀνδρῶν, ἔργον αὐτὰ ταῦτα, ἵνα
 πομπῇ οὐκ ἐπιταγῇ. Στέλλει το δὲ ἄνθρωπον. Ἄν τις αὐτοῦ
 λαλῇ. Ἄλχιτα γὰρ κεν. Ἀρεστὸν γὰρ εἶναι καλὴν μὴ μεταφράσαι
 γλῶσσης. Γὰρ τὴν ἀσφίαν, μάλιστα, οὐκ λέει, οὐτὲν ἐὰν ἐπὶ
 εἶται παρὰ καλὰ
 ῥήματα. Αἱ μετα-
 φράσεις. Μὴ οὐα
 να πομπῇ, οὐκ ὁ-
 λο ἐνα ῥήματα
 τοῦ ῥησιώτα
 πομπὴν γὰρ μὴ γ-
 μέτρον ἔπειτα τῆς

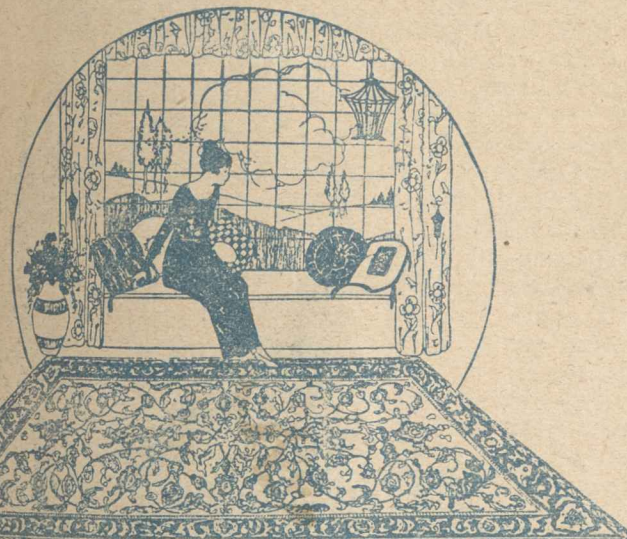
γὰρ οὐκ ἐπινοοῦν
 Δὲν εὐχῶν, ὁλοκ
 οὔτε μὲ τῆς
 Καρὰ πᾶσι
 αὐτὴ ἀνελπίστες
 ματικὸν, μάλιστα
 καὶ τὸν ἴδιον
 εἰς τὴν. Ἡ γὰρ
 ἔλατ. Ἐκ τῶν
 ἀπὸ ἡμεῶν, γὰρ
 Πάντως θὰ το
 Ἡ αὐτὴ ὅσην
 κακοτυχίαν, ὅ
 διαφθορὰ, θέλει
 μάλιστα ἀπὸ τῆς
 τοῦ χάριτος. Ὁ
 γὰρ ἡ θὰ αὐτὴ
 Χοιροφειδὴ
 εὐχαιροῦνται
 εὐχαιροῦν καλῶν

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
ΜΕΝΗΣ Π. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΓΟΝΙΑ Γ^ο ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ & ΤΡΙΚΟΡΦΟΝ
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦ. 4-55

ΔΡ. 10.000.000

ΜΗΤΕΣ ΕΙΣ ΔΙΑΡΚΗ ΕΚΘΕΣΙΝ ΕΙΣ ΤΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΑΠΗΤΟΥΡΓΙΑΣ Α.Ε.
Ὁδὸς Φωκίωνος 5—7 (πάροδος Ἑρμοῦ)

ΙΩΑΝ. ΓΕΩΡ. ΛΟΥΪΖΙΔΗΣ

Χειρουργός ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ἀποστολὰς εἰδικῶς εἰς Παρίους σπουδασίας. Θεραπεύει μὲ ἐγγύη-
δι διανομήν τε ἀνθρώπων θεραπεύει τὰς παθήσεις στόματος καὶ
τοῦ σώματος, δυσχερῶς, Pyorrhoe καὶ ἄ. διὰ νεωστέρων ἐπι-
στηνῶν μεθόδων. Δέχεται 9—12 καὶ 2—6 1/2. 51—ὁδὸς Γ' Σεπτεμ-
βρίου 51 πύλωνα 2ον.

ΜΑΡΓΙΟΣ Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΣΙΣ

Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρας
τοῦ καθηγητοῦ κ. Γεωργίου
ἀποδίδεται καθ' ἐκάστην ὁδὸν
ἀπὸ τῆς 15α. Ὁραὶ 8—10 π. μ.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εις καλήν τιμήν
βιβλία μεταχειρισμένα καὶ βιβλιοθή-
κας. Γράψατε στὸ «Μπουκέτο».

ΠΩΛΕΙΤΑΙ γραφεῖον ἐντὸς τῆς ἀγορᾶς συναλλάγματος μετὰ τηλεφώνου. Πληροφορίαι εἰς τὴν γραφεῖα μας.

τὸ ὁποῖον πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ κί-
σκια καὶ τὰ ὑποπρακτορεῖα τῶν ἐφη-
μερίδων ἀποτελεῖ θαῦμα ἐκδόσεως
ἀπὸ ἀπόψεως ὕλης, εἰκόνας καὶ ἐμ-
φανίσεως. Εἰς τὰς πυκνοτυπωμένας
σελίδας του συνεργάζονται οἱ κορυ-
φαῖοι τῶν Ἑλλήνων Λογίων, μεταξὺ
τῶν ὁποίων οἱ κ.κ. Κωστής Παλα-
μᾶς, Παῦλος Νιρβάνας, Λάμπρος
Πορφύρας, Μ. Μαλακάσης, Ψυχά-
ρης, Δ. Βουτυράς, Τίμος Μωραϊτί-
νης, Δ. Κόκκινος, Θ. Συναδινός,
Σταμ. Σταμ., Στεφ. Δάφνης, Ηλ.
Βουτιερίδης, Κ. Πασαγιάννης, Μυρ-
τιώτισσα κλπ. κλπ.

Θὰ εὑρετε ἐπίσης ὑπέροχα διηγήμα-
τα εἰς ἐκλεκτὰς μεταφράσεις τῶν
Ὁσκαρ Οὐάιλντ, Ἐντγὰρ Πόε, Φραν-
σουὰ Κοπέ, Μωπασσάν, Πρεβό, Ρι-
σπέν, Ντὲ Χόγιος Υ Βίνεντ, Πρόνς,
κλπ. κλπ.

Πλῆθος ἀνεκδότων, ἀστείων, περιέρ-
γων, ποιημάτων κλπ. κλπ.

Ὅλα αὐτὰ εἰς τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
 ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τὸ ὅποιον
 ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΑΝΤΙ ΕΙΚΟΣΙ (20)
 ΔΡΑΧΜΩΝ ΜΟΝΟΝ

Και το όποιον δὲν πρέπει νὰ λείψῃ ἀπὸ κανένα ἀριστοκρατικὸ σαλόνι, ἀπὸ κανένα ἑλληνικὸ σπῆτι εἴτε πλούσιοι εἴτε φτωχικοὶ διότι θὰ εἶνε ἕνα στόλισμα, μία ἀπόλαυση, μία ἀληθινὴ ψυχαγωγία.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΥΡΕΤΟΙ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΧΡΥΣΟΥΝ

Θέρμες—Σπλήνα
Θεραπεία διὰ τῆς

ΑΝΤΙΠΛΑΣΜΟΔΙΝΗΣ

E. TZAMAH

Η ΑΝΤΙΠΛΑΣΜΩΔΙΝΗ είναι το τελειότερον και αποτελεσματικότερον φάρμακον κατά των λυθών πυρετών. Χιλιάδες κατ' έτος πασχόντων εύρρινοια την σωτηρίαν των διά της 'Αντιπλάσμοδινης. Οι καλύτεροι ιατροί και φαρμακοποιοί βεβαιούσι τα θαύμασθα αποτελέσματά της 'Αντιπλάσμοδινης. Θεραπεύει εντός 8 ημερών άνευ νηστείας και διαίτης.

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ“

Τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἀποβλέπον εἰς τὴν ὅσον τὸ δυνατόν εὐρυτέραν καὶ ἠθικωτέραν μὀρφωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινοῦ καὶ ἐπωφελοῦμενον πρὸς τοῦτο τῆς πρωτοφανοῦς κυκλοφορίας του, ἐθεώρησε καλὸν νὰ κυκλοφορῇ κατὰ μῆνα διάφορα ἀριστουργήματα τῶν μεγαλειτέρων λογοτεχνῶν τοῦ κόσμου, τὰ ὅποια ἐκδιδόμενα εἰς κομψοὺς, καλοτυπωμένους καὶ καλοδεμένους τόμους, ἀποτελοῦν τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ».

Ἡ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ἐγένετο ἐνθουσιωδῶς δεκτὴ ὑπὸ τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ καὶ ἀπόδειξις τούτου εἶνε ἡ ἐξάντλησις τῶν περισσοτέρων τόμων τῆς, οἱ ὅποιοι καὶ ἀνετυπώθησαν.

Οἱ τόμοι τῆς «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ἐκτὸς τῆς μεγάλης φιλολογικῆς τῶν ἀξίας ἀποτελοῦν ὑπόδειγμα ἐκδοτικῆς καλαισθησίας, ἡ δὲ τιμὴ τῶν εἶνε εὐθηνωτάτη.

Μέχρι σήμερον ἐξεδόθησαν εἰς τὴν σειρὰν τῆς «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τὰ κάτωθι ἀριστουργήματα, μεταφρασμένα εἰς γλῶσσαν ἐκλεκτὴν καὶ γλαφυράν :

1) Ἡ «ΣΟΝΙΑ» τῆς διασήμου Γαλλίδος μυθιστοριογράφου ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ τῆς ὁποίας τὰ μυθιστορήματα κυκλοφοροῦν εἰς πολυαριθμούς ἐκδόσεις εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Εἰς τὴν λεπτογραμμένην «ΣΟΝΙΑ», γύρω ἀπὸ ἓνα τρυφερὸν ἐρωτικὸν εἰδύλλιον, περιγράφονται ὅλα τὰ ἔθιμα καὶ τὰ ἥθη τῆς Ρωσικῆς ζωῆς. ΔΡΑΧ. 12

2) Ἡ «ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΤΟΥ» τῆς Νορβηγίδος συγγραφέως ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ. Ἡ Λάγκερλεφ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα συγγραφεὺς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει τιμηθεῖ μὲ τὸ παγκόσμιον φιλολογικὸν βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὰ ἀρκοῦν διὰ νὰ ἐγγυηθοῦν διὰ τὴν ἀριστοφυνηματικὴν «ΚΟΡΗΝ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΤΟΥ». ΔΡΑΧ. 12

3) Ἡ «ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» τοῦ συγγραφέως τῶν «ΜΠΟΕΜ» ΕΡΡΙΚΟΥ ΜΥΡΖΕ. Ἡ «ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» εἶνε τὸ ἀριστοῦργημα τῆς ρομαντικῆς τέχνης. Ὅλη ἡ περίεργος ζωὴ τῶν φοιτητῶν στὸ Παρίσι, μὲ τοὺς ἐρωτάς των, τὴν ἀμεριμνησίαν, τὴ φτώχεια τους, ζωγραφίζεται μέσα εἰς τὰς σελίδας τῆς «ΜΟΝΜΑΡΤΡΗΣ» τῶν ὁποίων αἱ περισσότεραι προκαλοῦν δάκρυα. ΔΡΑΧ. 12

4) Ὁ «ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» τοῦ μεγάλου ἁγγλοῦ συγγραφέως ΡΟΒΕΡΤΟΥ ΣΤΗ-ΒΕΝΣΟΝ. Περιεργότατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῇ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μὲ τὴν δραματικὴν πλοκὴν του καὶ τὸ μυστήριον τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος φωτίζεται. ΔΡΑΧ. 12

5) Αἱ «ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» τοῦ μεγίστου τῶν Ἀμερικανῶν ποιητῶν ΕΝΤΓΚΑΡ ΑΛΛΑΝ ΠΟΕ. Τὸ ἔργον αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἔχει μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλῶσσας τοῦ κόσμου, εἶνε ἐν' ἀπὸ τὰ αἰώνια ἀριστουργήματα τῆς με- γάλης Τέχνης. Ἐνα τρομερόν, ἀφάνταστον ταξίδι εἰς τὸ Νότιον Πόλε. Αὐτὸ εἶνε τὴν κεντρικὴν ιδέαν του. ΔΡΑΧ. 12

6) Ἡ «Τὸ ΤΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» τοῦ μεγαλειτέρου Γάλλου μυθιστοριογράφου ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ. Εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ ἀγνώστου. ὥτος ὁ ὁποῖος ἐξελίσσεται εἰς τὸ πλεον μι- κροαστικὸν περιβάλλον ὑπὸ τὴν διαρκὴ ἀπειλὴν τοῦ περι- εργοτέρου τύπου φιλαργύρου πατρὸς. ΔΡΑΧ. 18

7) Ἡ «ΟΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδίων ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ. Ἡ «ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» διαδραματίζεται εἰς τὸν Νότιον Πόλε, τοῦ ὁποῖου προβάλλει τὸ τρομερόν καὶ ἀδυσώπητον αἶνιγμα περιτοιχισμένον ἀπὸ πτώματα. ΔΡΑΧ. 18

καὶ 8) Ὁ «ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ» τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ. Εἶνε τὸ μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον δημοσιευθὲν πρό τινας εἰς τὸ «ΜΠΟΥΚΕ- ΤΟ» ἐσημείωσε πρωτοφανῇ θρίαμβον. Κάθε σύστασις διὰ τὸν «ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ» περι- τεύει. Ἐρωτήσατε ἓνα τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», ὁποῖονδὴποτε, διὰ νὰ σᾶς πλη- ροφορήσῃ σχετικῶς. (Σελίδες πλεον τῶν 450) ΔΡΑΧ. 25

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ὑπάρχει καὶ ὁ θαυμάσιος πρῶ- τος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» μὲ τὰς 600 πυκνοτυ- πωμένας σελίδας του, εἰς τὰς ὁποίας ὑπάρχουν τέσσαρα ὑπεροχὰ μυθιστορήματα, ἡ «ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ», ἡ «ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ», ἡ «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ», ἡ «ΠΡΙΤΚΗΠΙΣΣΑ ΜΑΛΑΙΝ», τοῦ Μ α ί τ ε ρ λ ι γ κ, ἡ «ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ», ὁπερεκα- τὸν ἀριστοφυνηματικὰ διηγήματα, ἄλλα τέσσα ποιή- ματα καὶ ἀφθονία ἄλλης ποικίλης καὶ ἐκλεκτῆς ὕλης πού τέρπει καὶ μορφώνει. Τιμᾶται χρυσόδετος δραχμᾶς 150. Ἐπίσης ὑπάρχει καὶ ὁ δεῦτερος τόμος χρυσόδετος, ὅστις τιμᾶται δραχμᾶς 175.

